

Naša Ljud

7+1965

September 1965

SPLOŠNI PAPEŠKI MOLITVENI NAMEN

- Da bi verniki radi prebirali sveto pismo in ga premišljevali ter pri tem upoštevali navodila Cerkve.

MISIJSKI PAPEŠKI MOLITVENI NAMEN

- Da bi po misijskih deželah domači duhovniki radi sodelovali s tujimi misijonarji, ki jim pridejo pomagat.

Pišite nam, če želite . . .

Uprava ima v zalogi še vedno:

HITRO ZNATI FRANCOSKO, priročnik za tiste, ki pridejo v Francijo in potrebujejo za prvo silo primerno knjigo, ki jih nauči francoščine. Cena 25 šil. (5 F, 50 bfr.).

15 LECONS de la langue slovène, praktični učbenik v francoščini za tiste, ki se žele naučiti vsaj nekaj slovenščine. Svetujemo ga vsem slovenskim družinam v francosko govorečem svetu, ki imajo otroke. Cena 10 šil. (2 F, 20 bfr.).

ZEMLJEVID SLOVENSKEGA OZEMLJA ne sme manjkati v nobeni sobi, kjer stanuje Slovenec. Dolgo časa smo ga pogrešali, sedaj je na razpolago. Sezite po njem! Cena 10 šil. (2 F, 20 bfr.).

Priporočajo Vam tudi:

Slovenska kulturna akcija v Argentini je izdala drugi del Mauserjeve knjige LJUDJE POD BIČEM. Nad vse zanimiva povest o učiteljici Silvi. Dogaja se med vojno in po vojni. Cena 75 šil.

Jože Grdina, ameriški Slovenec, je na lastno roko izdal zanimiv potopis PO SEVERU IN JUGU, krasno vezan, s številnimi slikami. Popisuje, kaj vse je doživel pred par leti v Rusiji, Ukrajini, na Poljskem, Češkem, v Avstriji, v Španiji in na Portugalskem. Cena 115 šil.

Debela knjiga je knjiga, ki jo je izdal Prekmurec Ferry Bükvič in ima naslov BREZDOMCI. Ta roman je lepo vezan. Cena 50 šil.

Vse te knjige Vam posreduje tudi **Družba sv. Mohorja v Celovcu**, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria, ki vam pošlje lahko tudi cenik knjig, ki jih ima na razpolago v svoji novi knjigarni. 1. septembra je že izšla **Družinska pratika za leto 1966**, cena 7 šil. Ta priljubljena knjižica med izseljenci je zdaj že več let kmalu razprodana. Naročite jo!

Najnovejši salezijanski knjižici z Opčin pri Trstu imata naslov IZGUBLJENI POKLIC (4,50 šil.) in NA BOZJO POT (6,50 šil.), kratek popis 13 romarskih krajev. Doslej je izšlo že 50 takih knjižic na Opčinah.

Naslovi slovenskih duhovnikov in uradov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Telef. RELiance 6655; izg. Rilajens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, Graz, Austria. — P. Jože Podgornik, Canisiusgasse 16, Wien IX., Austria. — Anton Miklavčič, Kappellengasse 15, Spittal/Drau, Austria.

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique, Tel. 04/233910). — Kazimir Gaber, 19 avenue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, (Telefon 636-80-68) — Ciril Lavrič in

p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg, Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalarič, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad, via dei Colli 8, Roma, Italia.

NEMCIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676). — Ivan Ifko, 43

Essen-Altenessen, Schonnefeldstr. 36, W. Deutschland. (Tel. 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim-Neckarau, Rheingoldstr. 3., W. Deutschland (Telefon 851663). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/I, W. Deutschland (Telefon 72278). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I, 8 München 15, W. Deutschland (Telefon 536453). — Franc Šeškar, Zieblandstraße 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Erik Dahlbergsgatan 28 Malmö, Sweden (Tel. 040/119 656).

v Štirje evangelisti

Delo flamskega slikarja Jakoba Jordaens (1593 - 1678), shranjeno v muzeju Louvre v Parizu.

moderem času ljudje radi kupujejo knjige, ki so jih o velikih ljudeh napisali njihovi poznavatelji, še raje pa berejo spomine, ki so jih ti ljudje sami napisali o svojem življenju in delu ter okoliščinah, v katerih so živeli.

Naš Gospod Jezus Kristus sam sicer ni ničesar napisal, ker je govornik beseda in živ nauk, potrjen po življenju, najboljša pot, po kateri je odkril človeštvu globine božje resnice in božje ljubezni. Toda njegovo življenje in njegov nauk so natančno zapisali štirje evangelisti: sv. Matej, sv. Marko, sv. Luka in sv. Janez (dva med njimi — Matej in Janez — sta bila tudi apostola).

Ko se je Odrješnik rodil v Betlehemu, so njegovo rojstvo angeli oznanili kot »veselo vest«, in vesela vest, veselo oznanilo se po grško imenuje evangelij, po čemer so dobila ime dela, ki so jih o Kristusovem življenju in njegovem nauku napisali štirje imenovani pisci, ki so po tem sami dobili ime evangelisti.

Kakor vse svtopisemske knjige so bili štirje evangelijski napisani pod vplivom Svetega Duha, ki je vodil pisce, da se nikjer niso v ničemer zmotili in da so zapisali, kar je Bog hotel, da pride v roke vsem ljudem v vseh časih in vseh krajih. Seveda je pri tem vsak pisec ohranil svoj značaj in tako na primer vidimo, da sv. Luka, ki je bil po poklicu zdravnik, večkrat pokaže svojo zdravniško znanost, sv. Janez pa nam podaja Kristusov nauk, kot ga je sprejemal in doumel globoki filozof. Prvi trije evangelisti imajo med sabo mnogo sličnosti in nam podajajo Kristusov nauk in njegovo življenje v obliki, kot so ga apostoli pod vodstvom sv. Petra posredovali prvi Cerkvi (ti evangelijski so bili napisani okrog leta 60), sv. Janez pa je pisal skoro 30 let pozneje in podaja isti nauk, obogaten z dolgoletnim premišljevanjem.

Ker so evangelisti zapisali pod vodstvom Svetega Duha, kar so »videli in slišali«, imamo zagotovilo, da so v teh knjigah res zapisane »besede večnega življenja«, besede večne resnice, resnica sama, ki nam jo je prinesla Božja Resnica sama, Božji Sin sam. Sveta Cerkev pa nam je dokaz in zagotovilo, da so te knjige res prišle do nas v isti obliki, kot so jih bili zapisali evangelisti sami, od nje potrjene izdaje pa tudi edino veljavno tolmačijo težje razumljiva mesta, kot so jih tolmačili apostoli sami.

Ko se v našem času toliko bere, ko sami jemljemo v roke toliko knjig, morda brez resnega preudarka, ali se jih sploh spleča brati, bi se morali ob

prazniku sv. Mateja vprašati, kako cenimo svete evangelije. Vsako nedeljo in pri vsaki maši slišimo razne odstavke iz evangelijev, toda ali smo že kdaj segli po celotnih knjigah — ki jih imamo na razpolago tudi v domačem jeziku — da bi tako bolj in bolj spoznavali Kristusa ter mogli po tem spoznanju postajati vsak dan bolj podobni Njemu, ki je naš cilj in naše življenje.

Najboljša voda je tista, ki prihaja iz globokih studencev; resnico moremo najti pri Resnici, življenje pri Viru življenja. —nč

Ljubezen je iznajdljiva

Za list »Ameriški Slovenec« je rajni škof dr. Rožman pred leti napisal po povratku iz Lurda več člankov o romanju. Pri razmišljanju, da je Marija naročala v Lurdu, da naj ljudje prostovoljno delajo pokoro, pravi to-le:

»Pokora ima še drugo lice. Pokora ni samo v zadoščenje naših grehov, ni samo zasluženje za nebesa, ni potrebna samo zaradi tega, da se vadimo in utrjujemo v krščanskih čednostih, pokora je tudi v večjo čast božjo. Z deli pokore častimo Boga na poseben način.

Ko si kaj malega odrečeš, najsi je še tako neznatna reč, na primer: zatajiš nekoliko svojoro dovodnost, si odrečeš samo majhen grizljaj priljubljene jedi, ali da kakšno minuto dalje klečiš, ali si odrečeš malo udobnost ali željo, vse to so malenkosti, prav nič, toda če storiš iz ljubezni do Boga v želji, da mu to daruješ, so vsa ta mala premagovanja počestčenja, ki je Bogu všeč.

In če daruješ Bogu težje premagovanje, je počestčenje toliko večje. Koliko priloznosti imamo vsak dan za večja in manjša premagovanja in za odpoved sebičnim željam. Ves dan lahko prepletemo z dejanji čestčenja; tako bo od naše strani Bog bolj hvaljen, čestčen in moljen, ne da bi morali prekiniti delo, ki ga ravno vršimo, ali stopiti v cerkev. Povsod in pri vsakem delu si moremo kaj malega odreči. In če čutimo pri delu utrujenost ali naveličanost ali bolečine, in to Bogu darujemo, mu naš dar ugaja. Če darujemo le kratko trajajočo hipno bolečino, je Bogu daritev »v prijeten vonj«.

Človek, ki se tega navadi, da vsako »pokoro« Bogu daruje, hitro napreduje v pravi

svetosti. Navadi se, da vse svoje življenje, delo, počitek, zdravje, bolezen, vse obrača v božjo čast in v njem raste želja, vedno več in več storiti v božje počestčenje; zato si iz ljubezni nalaga še marsikatero prostovoljno žrtev. Ljubezen je iznajdljiva in ne računa z bolečinami. Take žrtve nas močno združujejo z vse obsegajočo žrtvijo Križanega, da postajamo podobni svetemu Pavlu, ki je o sebi zapisal: »Sklenil sem nič drugega ne vedeti med vami ko Jezusa Kristusa, in to križanega.«

Vemo pa, da ne moremo ves dan nepretrgano misliti na to, da vse Bogu darujemo, kar delamo, trpimo in v čemer se zatajujemo. To ni mogoče. Da bo kakšno naše dejanje res Bogu darovano, ni treba, da v trenutku, ko to opravljamo, izrecno mislimo na to darovanje Bogu in v sebi ta namen obudimo in si nekako rečemo: zdaj to delo, to premagovanje tebi, o Bog, darujem. Oh, na to bi mnogokrat popolnoma pozabili.

Mi moremo tak namen že prej napraviti. Zjutraj, koj ko se zbudimo, že napravimo izrecen namen, da Bogu in v njegovo čast darujemo vse, kar bomo ta dan delali, trpeli, v čemer se bomo premagali; tudi misli in želje, to se pravi, notranje odpovedi, ki se v dejanju na zunaj ne pokažejo. Prosimo ga, naj sprejme prav vsa dela, misli in namen celega dneva v dar, zanj in njemu velja dan in noč. Ta namen ostane v veljavi ves dan, čeprav kdaj ne mislimo nanj izrecno. Tako more postati naše življenje nepretrgana daritev — v večjo čast božjo.«

Sele pri Tebi vse se umiri

Premalo beremo in zato nam manjka smisla za lepoto besede in za globino misli. Pesnik Balantič je na primer mojster besede, ki je čudovito zapel o naših strasteh in naših bojih in o Bogu:

»Odreši me sveta, te težke kazni, da bom ostal s Teboj brez vsakih prič!

Na dnu vsega se peniš Ti, si Ti, Ti, jezero, neskončno hladni vali, šele pri Tebi vse se umiri.

Da boji bi pri Tebi se končali! Tako sem slab, le up se Te drži, Ti gospodar si duše in živali.«

A to je le en primer. Naredimo si knjižnico v družini. Kupimo dobre slovenske knjige in bomo včasih brali, brali.

„Na nas vse pade krivda, da narodi trpijo lakoto.“

Janez XXIII.

Na naši zemlji sta dva od treh, ki zjutraj lačna vstaneta in se zvečer vležeta spat s prav tako nenasičeno lakoto. Odstotek ljudi, ki živi v nečloveških bivališčih, se verjetno dviga nad 60 %. V gospodarsko zaostalih deželah imamo 1 bolniško posteljo na 270 prebivavcev (na Švedskem eno na 70 ljudi!); en sam samcat zdravnik se briga za 50.000 ljudi (drugod eden za 1000!). Od 60 milijonov smrtnih primerov jih je 30 do 40 milijonov povzročila nezadostna prehrana. Take življenjske razmere zmanjšujejo človekovo storilnost, to je jasno. Ker sprejme vase premalo kalorij, manj proizvede, prisluzi pičlo plačo, ne more dosti kupiti, ne zaužiti itd. Živi torej v začaranem kolobarju.

Vedno so bili na zemlji izkoriščevalci in izkoriščanci. Krivica preteklega stoletja je bila v tem, da je nastal delavski proletariat. 20. stoletje pa je prineslo proletariat narodov. Afričani in Azijci bistro vidijo, da so gesla o bratstvu in enakosti le reklamni plakati, ki zakrivajo brutalne načrte čim večjega dobička iz gospodarsko šibkih narodov. Ta zavest jih sili v boj proti izkoriščevalcem. Njihov revolucionarni nemir more puštošiti huje kot atomske bombe.

Organizacija Združenih narodov in mednarodna zveza za vprašanje kmetijskega razvoja (FAO) sta izdelali načrte, kako pomagati narodom iz zaostalosti. Zaostalim narodom bi morali dati vsako leto 30 do 40 milijard amer. dolarjev. Če bi vsi, ki se oborožujejo, znižali svoje vojaške izdatke le za 10 %, bi to vsoto zlahka zbrali.

Zato razumemo, zakaj pravi socialna okrožnica Janeza XXIII. pod imenom »Mati in učiteljica«, da »... je potrebno pri posameznikih, sploh pri vseh in posebno pri bogatih vzbujati zavest dolžnosti, da pomagajo gospodarsko nerazvitim deželam.«

Vsak človek ima pravico do dobrin, ki jih potrebuje za ohranitev in razvoj življenja. Postavim, če kdo ni sit in ve, da se tudi v bližnji bodočnosti ne bi mogel nahraniti, tedaj ni tat, če vzame meni, ki živim v izobilju. Čim se pojavi človek, ki nima najpotreb-

nejšega, je to, kar imam v izobilju, prenehalo biti moje. Zato ima v nekem oziru n. pr. revna Nigerija pravico do nekega dela n. pr. nemškega narodnega bogastva; obratno pa leži na nemški celotni lastnini neka dolžnost do nigerijskega naroda itd.

Kdor dela za razvoj nerazvitih dežel, pospešuje mir, pomirjuje revolucionarno razpoloženje. Socialna pravičnost terja pomoč. Terja tudi, da se gospodarski sistem »največjega dobička« spremeni v gospodarstvo človeške solidarnosti. Zločin proti človeštvu je zmanjšati proizvodnjo ali uničiti del prideika le zato, da se ohrani ista cena in višina dobička.

Pomagati je treba ljudem in narodom, ne pa ozemlju; prebivavstvu v prvi vrsti, ne pa državi. In gre za ustvaritev pogojev, ki bodo vzbujali samostojen naraven razvoj in sicer tolikšen, ki ga je tisti narod zmožen. Ni rečeno, da bo vsepovsod poskočil življenjski standard n. pr. do švedske višine. Popolno izenačenje je nemogoče. Dajo pa se odpraviti vnebovpijoče krivice. Lačnim je treba dati jesti takoj, ne pa čakati do prihodnje žetve, ko bo polje, oplojeno z umetnimi gnojili, dalo žito, ki ga bodo poželi, omlatili in zmleli roboti ravno te ali one države. Potrebno je graditi na vseh področjih gospodarskega, tehničnega in kulturnega življenja. Gre za organično rast civilizacije ne pa za nabuhlo razrast n. pr. težke industrije, (kot za tem stremi Sovjetska zveza).

Pomagati gospodarsko nerazvitim deželam je resna in težka dolžnost. Cerkev zaradi tega resno opozarja na to, ker smo katoličani udje skrivnostnega Kristusovega telesa. Apostol Janez nam je zapisal (1 Jan 3, 17): »Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti božja ljubezen v njem?«

-mb.

Dobro spravljena skrivnost

V Franciji so nekoč vprašali nuncija Roncallija, v čem je skrivnost njegove izredne prisrčnosti in simpatije, ki jo vzbuja povsod, kamor koli gre. Nuncij Roncalli je odgovoril: »Dovolite, da to skrivnost ohranim zase? Dober diplomat ne bo dal nikoli iz rok ključa blagajne, kjer ima shranjene svoje najvažnejše dokumente!«

Zakon in družina

»Vsaka socialna revolucija odjekne v zakonu in družini. Ko revolucija preneha in se na drugih področjih nemara že pozabi, ostane njen vpliv pri pojmovanju zakonske in roditeljske skupnosti.

Martin Luther, začetnik protestantov, je v svoji verski revoluciji v 16. stoletju zakon laiziral. Iz verske zadeve ga je napravil za »svetno stvar«, kot sam pravi. Zakonu je spodmaknil versko-nravno osnovo. Zakon je postal zgolj svetna pogodba, kot jih je sto in sto drugih. Svetna gosposka in zakonci sami so začeli spreminjati nesprenljivo bistvo zakona in njegove bistvene lastnosti.

Francoska revolucija je sprožila po katoliških deželah plaz zakonodaj o civilnem zakonu. Moderne ideje pa revolucije so se lile zakona in družine kot take. Zakon jim je le regulirana spolna skupnost z enakopravnima strankama, možem in ženo. Večkrat se od nezakonske spolne skupnosti razlikuje le v tem, da je »registrirana« v matičnem uradu. Vsaka globlja vsebina zakona je izpuhtela brez sledu. O duhovni ljubezni moža do žene ni več govora, prav tako se ne govori o spoštovanju žene do moža. Zaradi zunanje spodobnosti nemara še živita mož in žena v istem stanovanju, a brez npravne obveznosti drug do drugega. Žena more pod plaščem zakonske skupnosti živeti z drugim možem, če hoče, mož pa živi z drugimi ženskami. Pogosto prihaja tudi do javne zamejave mož in žena. Zakonska nezvestoba ne šteje nič. Smeši se celo kot nesodobna, ostalina preteklega časa.« — Tako je zapisal dr. Al. Odar v knjigi »Čas in večnost«.

Da bo več sreče v zakonu in družini, je treba gledati v zakonski skupnosti ustanovo po božji volji. Zakonca morata iz nje narediti svetišče božje. Bog ju hoče skupaj, da postane njuna skupnost ognjišče, ob katerem rastejo in se oblikujejo novi otroci božji in udje Kristusove Cerkve.

O vplivu televizije na otroka

Mednarodna katoliška zveza za radio in televizijo je izdala zbirko navodil, ki naj bi bila v pomoč staršem pri vzgoji otrok. Navodila nazorno kažejo, kako lahko starši porabijo televizijo k samostojnemu odločanju.

Starši so na splošno danes preveč zaposleni in premalo vplivajo na otroke pri vzgoji

za samostojno življenje. Čezmerno gledanje televizijskih predstav napravi otroka preveč odvisnega od zunanjih vtisov televizijskih predstav. Potom televizije se otroci poznajo neredko s stvarmi, ki za njihovo starost niso primerne. Tako se pogosto dogodi, da otrok dozoreva v napačno smer. Seznanani se s stvarmi, ki jih ne zna prav presojudati. Otroki tako ne spoznava življenja pod vplivom vodstva svojih staršev, ki so prvi vzgojitelji, ampak pod vplivom najrazličnejših televizijskih predstav, ki so morda primerne za odrasle, ne pa za otroke.

Navodila staršem med drugim svetujejo: Pred devetimi letom naj otrok ne gleda televizije več kot dobre pol ure; otroci nad devet let pa ne nad dve uri zaporedoma. Toliko jim zadostuje za dnevno razvedrilo in pouk, seveda le, ako je predstava moralno neoporečna in ne razburja otrokovih nežnih živcev. Starši tudi ne smejo pustiti, da bi otroci gledali televizijo med kosilom.

V teh zadevah morajo biti starši dosledni. To doslednost morajo pa prikazati otroku z mimimi besedami in s takimi nagibi, ki jih bo otrok lahko razumel. Tako nudi lahko prav televizija staršem priložnost, da poučujejo in vzgajajo svoje otroke v premagovanju radovednosti in jih privadijo ubogljivosti. S tem je že mnogo doseženo za poznejše samostojno življenje otroka.

Skrbi in težave

Po počitnicah sem spet srečal znanca, ki se mu je videlo, da je slabe volje. Bil je zaskrbljen in ni rad razlagal svojih težav. Končno je pa le povedal, da ga skrbe otroci, ki so spet v šolah, a kar nič ne napredujejo. »Dober prijatelj« da mu je razlagal, da je to v zvezi z živci...

Hitro sva bila v razgovoru, ko sem dejal, da ne gre lenobe zagovarjati z boleznijo. Res je, da so nekateri ljudje, ki ne trpe na kakšni posebni živčni bolezni, vedno nezadovoljni in čutijo stalno neko utrujenost in izčrpanost. Čutijo, da ne morejo razviti vseh svojih zmožnosti, tudi se ne razvedriti kot drugi in nimajo ne veselja in ne uspeha pri svojem delu in v odnosih do drugih ljudi.

Res so med nami le redki, ki kdaj ne bi imeli teh težav. Vendar ni potrebno, da bi tekali za vsako stvar že k zdravniku. Na zapadu, zlasti v Ameriki je bolj pogost razgo-

Ena izmed letošnjih slovenskih skupin, ki je poromala v Lurd: rojaki iz Zapadne Evrope.

vor ali »posvet« z zdravnikom za živce ali duševne bolezni. Marsikaj se da pozdraviti z malo dobre volje, če namreč odstranimo vzroke svojih skrbi in težav.

Morda je najbolj pogosta tožba, da smo brez volje. Sami si kar nič ne moremo pomagati. Saj bi radi, ali vse gre narobe. Delo nam ni po srcu, zato se nam zdi težko in težko ga izvršimo. Res ni lahko vztrajati pri delu, ki zahteva stalen napor in naše moči. Še bolj domač pojav je, da človek stalno poleži dalj časa kot je treba, potem gre vse v nekaki naglici, nekaj dolžnosti je treba opustiti, da bi se tako nadomestil izgubljeni čas. Nič ne pomaga, če se izgovarjamo, da smo vstali z »levo nogo«. Človek tudi začne z delom, ki

ga ne izvrši, ne dokonča. Delo je izgubilo vsako zanimivost zanj. Isto je s knjigo, začne čitati knjigo, pa jo kmalu opusti, ni več interesantna, čeprav je na glasu kot umetniško delo.

Pomanjkanje volje se najbolj pokaže pri lenobi, ki je lahko telesnega ali duševnega značaja. Len človek je pripravljen sprejeti vse, kar mu drugi nudijo, ker je prelen, da bi sam zase mislil in seveda misel uresničil. Neodločnost hitro postane kronična. Tudi razne slabe navade in razvade morejo privedi do pomanjkanja volje. Sanjavi človek izgubi dan v brezplodnih sanjah, drugemu so vse romani, ki jih kar požira, a obenem se izogne vsakdanjim dolžnostim, danes pa moramo dodati temu še preveliko gledanje v televizor. Spolnost najde zadoščenje v masturbaciji in v erotičnih knjigah. Saj poznamo otročje navade, ki so ostale iz rane mladosti kot vrtnanje po nosu, grizenje nohtov ali sesanja palca; take razvade se morejo razviti v preveliko kajenje, v uživanje preveč pijače in v modernem času raznih tablet, ki naj človeka »spodbujajo«. Pri vsem pa se tak človek počuti nesrečnega, ker se nekje v globini oglašča vest, da je predan napakam. In neredko se začne izogibati drugih ter postane »čudak«. Pri sodbi pa moramo biti zelo previdni, da ne bi s prehitrim presojanjem že koga obsodili.

Tudi prevelika občutljivost je vir raznih težav, ki so blizu živčnim trzljajem. Preobčutljiv človek vidi vse »črno«, rad sumniči druge in pogosto povzroča prepire za malenkosti. Morda bi sem še postavili one, ki radi

Svoboda

Čustvo svobode je ukoreninjeno v človeški naravi. Kaj je svoboda, se z besedami ne da dopovedati. Svoboda se občuti. Je kakor zdravje. Občutimo jo in jo prav znamo ceniti šele takrat, ko smo jo zgubili. Stari grški zgodovinar Herodot pripoveduje, da je perzijski prefekt dal dvema Špartancema, ko sta potovala na perzijski dvor v Suzo, prenočišče in ju pogostil. Vprašal ju je, zakaj se Špartanci nočejo podvreči perzijskemu kralju, ki je vendar kralj vseh kraljev. Odgovarjala sta mu: Svobode še nisi okusil in ne veš, kako sladka je. Ti se razumeš samo na vlogo hlapca. Ko bi svobodo občutil, bi drugače govoril.

Oj, le spite!

*Polje moje, moje trate,
cvetje živo, sanje zlate,
v srcu tam ste pokopane,
z gosto meglo vse obdane.*

*Kaj ste spet se prebudile,
kaj ste živo zasvetile,
k meni v mrak v tej pozni uri,
ali naj mar odprem duri?*

*Pač smehljam se grenko, tožno,
čez zaveso daljno rožno.
Gledam, vidim, to je bilo,
a za mene je minilo.*

*Moje polje zame mrtvo,
moje cvetje stokrat strto,
znanci dragi osiveli,
mnogi v večnost že dospeli.*

*Oj spomini, mirno spite,
mi preteklost ne budite!
Dan je šel, je noč pred vrati.
Bog nam mirno daj zaspati.*

A. R., Francija

pointrigirajo. Največkrat se tega niti ne zavedajo. Radi bi ostali brez vsake skrbi, kot so bili v otroški dobi, a obenem dosegli vse ono, za kar je še vedno življenjska borba in je mogoče doseči le z vztrajnim naporom, z energijo in razumnim delom. Pri težnji, da bi kaj dosegel s čim manjšim naporom, pograbi tak človek vsako priliko, dasi ve, da mu kasneje ne bo v prid. Odraslemu je težko priznati resnico, ki ga poniža, da namreč njegova otročja narava odloča njegova dejanja. Vendar dokler tak človek ne bo prišel do spoznanja in potem do odločitve, da kaj stori, bo vedno sam sebi popuščal. Znani Freud je prvi pokazal, kako je otrok skoraj popolnoma pod vplivom nekega načela po zadoščevanju sam sebi. Otrok hoče vsako ugodje brez ozira na posledice. Matere dobro vedo, kako je treba na malega paziti, da si kaj ne napravi. Ko se potem vračča v resnično življenje, spozna, da mora misliti na posledice in imeti ozir na druge. In vendar, koliko ljudi more doseči to v polni meri?

Vsi si včasih zaželimo nazaj »zlatih časov« svoje mladosti, ko nam je bilo dano vse brez

ovir in tudi stroški nas niso skrbeli. Ako ohranimo tako miselnost, potem postane to nekako naša narava, naš značaj. In na otroka je lažje vplivati kot na samostojnega odraslega človeka, ki ima svoje prepričanje in zna to braniti z dokazi. Ako dodamo še zunanje vplive, potem moremo razumeti, da ni tako težko izgubiti kontrolo nad samim seboj, ko smo zelo utrujeni ali na nas vpliva alkohol in podobna sredstva. Dasi se čudimo, vendar so mogoči vplivi tudi na resne in odgovorne ljudi, da popuste in se nepriumno obnašajo. Primer za to so erotični pojavi pri »orgijah«; lahko pa bi sem dali čudne izgrede množice, kot je ličanje in javne sodbe takozvanih ljudskih sodišč itd.

Mnogi najdejo težave pri svojem poslu. Kar ne morejo najti stalnega dela. Dijak se težko pripravi študirati, dolgo odlaša brez potrebe, vedno najde kak izgovor, da mora tisti trenutek napraviti kaj drugega. Saj ga lahko opazujete: potrebna je skodelica kave, gleda skozi okno, kaj sosedje delajo ali pa po telefonu poklepeta s prijateljem. Ker bo le treba začeti, vzame v roko časopis, da zve, kaj je novega, dasi ga je že prebral; pokaditi mora cigareto, drugače ne bo v pravem razpoloženju; študij pa čaka in potem, če pri izpitih ne gre, so krivi profesorji, učni načrti itd. Saj veste, »življenje je težko!«

So pa nekateri, ki si sestavijo zelo natančen program; za vsako minuto imajo določeno, kaj bodo delali; tako natančen je njihov urnik, da ga ni mogoče izpolniti. Končno ves pogum upade. In nesreče so krivi oni, ki preveč zahtevajo od ubogih dijakov...

Mnogo ljudi se težko osredotoči pri delu ali študiju, ker pozabijo, da je vedno potreben napor. Nikdar ne gre, kot bi bilo z maslom namazano. Kako se potem pozna vzgoja iz rane mladosti!

Volja je potrebna. Mnogi narodi imajo pregovor: »Kjer je volja, je pot.« Veliko pomaga tudi navada, da začnemo redno delo, da si uredimo primeren urnik in ustvarimo svojo pot, za katero vemo, da je prava. V

DOBRA NALOGA

Učiteljica vpraša v šoli Jožka, kaj bi storil, če bi videl razdrto progno in bi vedel, da bo vsak čas pripeljal po progno vlak.

»Tekel bi domov po sestro, ki mora za domačo nalogo opisati nesrečo,« je odgovoril Jožko.

Ob jubileju
s. Cirile
Knafelc
v Parizu

mnogih podjetjih nimajo radi udarniških delavcev, ki bi z delom divjali ter mogli na koncu pokazati velik uspeh. Navadno je tako delo površno. Žele pa imeti delavca, ki bo vztrajno in solidno delal, ker bo končni uspeh boljši kot udarniški.

V nas je moč, da se moremo osredotočiti pri študiju in izvežbati svoj spomin, ne da bi bilo potrebno hoditi k zdravniku.

Res je pogosto študij in delo pusto; tudi ljudje, s katerimi moramo delati, nam niso po srcu. Vendar to ne zadostuje, da bi menjali delo, ako smo drugače zadovoljni. Tako je večkratno menjavanje zaposlenja pogosto znak, da nekaj ni v redu v nas samih. Nemir se tako poveča in nezadovoljnost raste, naj smo pri katerem koli delu.

Vsako delo postane nekako iz navade, zgu-
bi svoj prvi čar. Mnogo morejo pomagati
pri monotonosti sodelavci s prijaznim obra-
zom in z dobrim humorjem. Dolgočasnost dela
pa moremo tudi premagati s ponosom
nanj, s spretnostjo, ki si jo s časom pridobi-
mo in z izkušnjami.

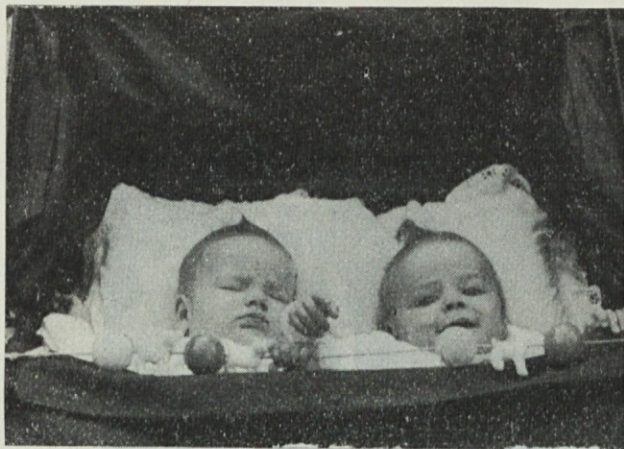
O težavah, ki so bolj socialnega značaja,
namreč da se človek počuti v družbi osamlje-
nega in se nikakor ne more vživeti v družini,
nisem znancu govoril. Videl sem, da ima za-
dosti, saj je mislil na svoje otroke, ki ne po-
kažejo zadosti uspeha v šoli. Ne vem, ali je
bilo kaj pridige doma? Če je bila, je bila ne-
potrebna.

Nekam hladno sva se poslovila.

-nk

Nekaj slovenskih
sester (raznih redov-
nih družb) iz Pariza,
na dan slavlja sestre
Cirile (četrta od
desne)

Ana Marija in Silvija Jan iz La Machine v Franciji sta dvojčki. Ena v spanju nabira moči za življenje, druga pa že zvedavo kuka v bodočnost.

Oblačku

Oblaček ti beli, postoj mi, postoj,
pozdrave za drago mi vzemi s seboj.

Ko si nad vasico, kjer ona živi:
pozdrave ji dahni, ki dajem jih ti.

Do nje se mi skloni, pobožaj lase!
Povej ji, da umira po nji mi srce.

še to ji naroči, naj misli name,
saj ljubi brezmejno jo moje srce.

Podblegaški

za naše male

MOJA MATI

Moja mati je bila kmetiški otrok; rasla in dorasla je kakor cvet na polju. Ko se je možila, ni znala ne brati ne pisati. Obojega se je učila šele tedaj, ko smo mi otroci doraščali; bedela je ponoči, da bi je nihče ne videl. Pisala je z neokretno roko, črke so bile zelo velike; ali še zdaj se spominjam, da je bila njena slovenščina lepa in čista in da nam je popravljala besede.

Ko smo se naučili brati in pisati, smo začeli s slovnico in težavnimi računi. Mati se je vsega učila z nami. Mati zna vse...

Po Cankarju

**KDOR HOČE ŽIVETI IN SREČO IMETI,
NAJ DELA VESELO IN MOLI NAJ VMES!**

rojaki po svetu

Msgr. Janez Hladnik – umrl

Za izseljenskim duhovnikom msgr. Valentinom Zupančičem, ki je deloval med nami v Zapadni Evropi toliko let, je 20. junija Bog poklical v Buenos Airesu v Argentini drugega plemenitega moža, ki se je žrtvoval za slovenskega človeka na tujem, msgr. Janeza Hladnika.

Rajni je bil doma iz Rovt nad Logatcem. V gimnaziji je bil sošolec msgr. Grimsa, ki deluje v Franciji kot izseljenski duhovnik. Po svojem kaplanskem delovanju se je odpravil v Zagreb, delovat med tamkajšnje Slovence. Leta 1936 pa se je odločil, da gre v daljno Argentino, kjer je bilo takrat okoli 20.000 naših ljudi, največ beguncev zaradi fašizma, ki je preganjal našega človeka na Primorskem.

Z nepopisno plemenitostjo, skromnostjo, požrtvovalnostjo in podjetnostjo je hodil po prostrani Argentini, zbiral, navduševal in vodil naše ljudi. Zanje je urejal list »Duhovno življenje«, po vojni je za nove begunce, ki so prišli tja organiziral celo »Slovensko vas«. Njegovega pogreba se je poleg argentinskih civilnih in cerkvenih oblasti udeležila ogromna množica slovenskih in drugih izseljencev. Bog bodi zahvaljen, da si vzbudil sredi našega naroda tega človeka, ki ni gledal nase, ampak se je vsega žrtvoval za bližnjega. Naj počiva v miru!

Ženske so menda pognale moške v kozji rog v Melbournu v Avstraliji. Tam so se namreč zbrale dekleta in matere in za konec majnika predstavile rojakom trodejanko »Prisegam«. So kar lepo uspele. Na drugem koncu Avstralije v Sydneyu pa so na več krajih uprizorili Finžgarjevo najboljšo dramo »Razvalina življenja«. Veliko aktivnosti je v zadnjem času pokazalo tudi Slovensko društvo, ki je v okviru akcije za svoj dom priredilo »veseli večer na ladji«, in »veliko vinsko trgatve«.

V Chicagu v Združenih državah so proslavili Slovenci materinski dan s pravljичno igro »Princeska in pastirček«.

V Celovcu na Koroškem je bil v avgustu sestanek slovenskih duhovnikov. Zbralo se jih je 120: iz celovške, tržaške, goriške in videmske škofije ter iz raznih krajev po svetu.

srce zmaguje

naš roman

Allegro molto affettuoso

Ostal je tesnoben občutek. »Na sprehod pojdimo,« pravi Jon, »na zrak moramo.«

Greeta si prav ne upa: »Moje stanje, fant!«

Sam noče z doma; mali Jon ne more biti brez varnih rok, ki bi ga vodile. Preostaja samo Tomaž Kempčan. Toda Peerken pravi: »Va-van!« To je samo inačica za »Da-da!« Veliki Gerrits se podredi in tako sinčka napravijo.

Ko hoče Jon skozi vrata, trči ob Joda. »Ah, Bog daj, stric!« Gotovo prihajá zato, da bi se pomenil zaradi odpustitve. Greeta pozdravi v zadregi in išče kak čeden stol.

»Bog daj,« začne Jodo. Prav nič ni videti maščevalen. Ljudoželec je také mehak, da dobi Peerken pet frankov v svoj šparovček. Jon vprašujoče pogleda Greeta: Kaj naj to čudo pomeni?

»Nič prijetnih novic, kaj ne, stric?« pripomni Greeta oklevaje.

»Kako, prosim?« se smeje Jodo. »Kakšne novice? Držita se, otroka, in čestitajta mi.«

»Kako, kaj praviš?« jeclja Jon.

»Oženil se bom,« zatrobenta Jodo in cmokne Peerkena. »No, oba sta obstala kakor štorá? Čestitajta mi!«

»Tako, tako...« Jon se smehljá. »Gotovo tista dama iz tramvaja?«

»Da, iz tramvaja je stopila,« se šali Jodo.

»Naložil sem jo na svojo barko in vaju vabim k odhodu. V šestih tednih odjadrava. Slavili bomo poroko v najožjem krogu. Vidva in nekaj prijateljev od kvart pa Nand in Marija.«

»Marija?« vpraša Jon.

»Sicer pa, kako je kaj z njo?« Odkar se ji je primerila tista nesreča, je niti ni videl. »Ni bila dosti prebrisana, fant moj. Takšna reč pritiče samo zdravniku. On ti naredi to mimogrede in brez nevarnosti. Pič-fuč!«

»Idealno za mlado mačč,« pravi Jon ujedljivo. Greeta vidi, kako mu oči boljčijo; brž zasuče pogovor drugam. »In kako je ime bodoči teti?«

»Phinetta, slišiš, mali?« Zaupno tapljá malčka po hlačah. »Teta Phinetta... Pa ljubezniva teta! Sladka tetka za Jodka!« Kako bedasto se zna vésti takle star fant! V gumb-

nici mu tiči rožni popek. Jon lista po Tomažu Kempčanu. Teta Phinetta...

»Voilà,« pravi Jodo, »zdaj sem vama povedal in, če Marija ne more priti, ji pošljem slavnostno kosilo v hišo. Zdaj sva pa s Phinetta zgovorjena v Bon Marchéju!«

»Rožni vonj in tolčena smetana,« pravi Jon. »Življenje je nebeško, kaj, stric?«

»Da, fant.« Jodo razširi roke, kot bi hotel sklatiti zvezde z neba, potem pa nenadoma zagleda čudno liso na rokavu. »Hm, smr-kavec!« In Peerken zleze pod mizo. Kaj pa more za to, da je bil njegov nos moket? S tem je šla stričeva lirika po gobe. Takó je mokra brisača prav dobrodošla in potem Jodo brž odide, zakaj Phinetta čaka.

»Otrok,« pravi Jon, »ta burja je tudi mimo. Ali se ti ne zdi, da sva polagoma vedno bolj sama?«

»Polagoma ravno ne,« pravi Greeta. Prav ima njegova Greeta, vedno ima prav. Kar naj padajo od njiju veli listi; saj vendar živita v novem cvetu. Ob imenu Phinette se nenadoma zasmjeta kakor otroka.

Peerken se znajde nazaj v resničnost: »Va-van!«

»Prav, pobič, pa pojdiva.«

Ob očetovi roki stopica mali mož hrabro po strmih stopnicah navzdol. Veselje se bliska v njegovih živahnih očeh. Greeta kliče čez ograjo še enkrat »Zbogom!«, toda Peerken vleče velikega fanta naprej. »Dada!« In sta že sredi ceste.

Spotoma sreča Jon gospodično Spinnekensovo, staro tovarišico iz ekspeditnega oddelka. Izogniti se ji ne more več.

»Ah, dober dan, gospod Gerrits, in tole je lepi mali fantek?«

Peer ji oholo podá roko in gleda le njen klobuk. Sama naredila, bi rekel Jon. Gospodična Spinnekensova sliši rada samo sebe govoriti.

»Pa je le sramota, da so z vami tako postopali, gospod Gerrits.«

»Ah,« pravi Jon, »to je že mimo.« Prav za prav hoče reči: Pustite me pri miru! Žal, zaide Spinnekensova na področje zaupnih priznanj. Ali gospod Gerrits prav za prav že ve, da se namerava poročiti? Tudi ona? To je nalezljivo, si misli Jon, mrmra »Phinette« in se smeje z belimi zobmi, ki bi radi ugriznili.

»Da, gospod Gerrits, zdaj sem že štirinajst let delala; zdaj mi že pritiče nekoliko lepše življenje, kaj ne?«

»Štirinajst let v ekspeditu? To je več ko preveč, gospodična Spinnekensova, več ko preveč!«

Ne, ne, najprej je bila enajst let učiteljica, potem si je pa mislila: Zdaj se dam upokojiti. In je dobila svojo pokojnino. Toda delavni ljudje ne morejo ostati brez dela, dokler so mladi. Pa je šla s svojo pokojnino in si poiskala še kak zaslužek. »In šele potem, vidite...«

»Ah dà, šele potem ste prišli v ekspedit? Sijajno!« pravi Jon, a si misli: Človek božji, zgini že in kramljaj rajši s svojim izvoljencem!

In zdaj se namerava poročiti z mladim možem, ki si zna spretno pomagati. Izobražen je in ima pogrebni zavod. »Izvrstno, gospod Gerrits, pa še veliko je dobil po svojih starih, toda, hihih, on hoče, naj si dajem delat odslej svoje obleke na Leopoldovem drevoredu. Pri Stiekumu, haute couture, poznate tvrdko?«

»Ne,« pravi Jon, »vsekakor vam pa čestitam, ljuba gospodična Spinnekensova!«

Peerken je pozabil čudni klobuk in njegova pozornost se obrača do jesenskih listov, ki se vrtinčijo v obcestni jarek. »Va-van!« Vleče očeta naprej.

»Na svidenje,« pravi Jon, »mali postaja nestrpen.«

»Pa mnogo pozdravov vaši ženi, gospod Gerrits!«

Spinnekensova stopicljá dalje, prav pred njima — prebrisana Spinnekensova s svojo pokojnino in svojim ekspeditom in svojo bogato poroko. Sredi ceste buši Jon v glasen smeh; domislil se je haute couture. Jutri bo hodila Spinnekensova v soboljem kožuhu in crêpe-de-chinu. Na Leopoldovem drevoredu bi odeli celo purana v svilo. Peerken se vznemiri; njegov odrasli tovariš se zabava, ali sme torej tudi on razgrajati? Potem pa se domisli Jon nečesa kakor paglavca: v Bon Marché pojdeteta.

Prost vstop je zabavna iznajdba za ljudi s praznimi žepi in nepoznanimi tetami. Za juniorja je vrvež v veliki dvorani nekaj nebeškega in oddelek za igrače so nezmagljiva skušnjava. »Za Miklavža,« pravi Jon in Peerken si zamišljeno vrta po nosu. Skozi steklena vrata čajarne preži Jon prek miz. Tu je Babilon opravljaajočih žensk. Smetana in maslo drsita skozi dvesto kokodakajočih kljunov. Skozi vrata puhnejo včasih dobrote, kar jih je v prostoru preveč: obrekovanja, zlobni jeziki in vonjave. Kdo ve, ali sedi še

tukaj Jodo s svojo Dulčinejo? Pa išči znan obraz med temi obrazi, ki so drug drugemu podobni! Resnično, tukajle v kotu — tiho bodi, Peerken! — tu zagleda od zadaj stričevo glavo z redkimi sivimi lasmi in nasproti stricu se smehljajo srčasta usta z rožnatim, nekoliko kričeče namazanim obrazom. Lahko, da je našminkana s Cotyjem ali s Houbigantom, vsekakor pa je Phinetta. Tetka, je dejal Jodo. Kako so pomānjševalnice lahko ganljivo bedaste. Stric, tvoja zimska zaloga je videti dokaj obilna; kakšno spoštovanje bo imel Peer do takšne tete! Ne, si misli Jon, pravzaprav ni olikano, da zelezuješ sorodnike. Phinetta olepšava svoje pročelje pred žepnim zrcalom; Jodo vstane. Zgini zdaj, Jon.

»Pridi, pobič, pojdiva k mami.«

Zdaj, ko je zabava pri kraju, se Peerkenove nožice nenadoma upro. »Dla-dla!« Hoče, da ga očka nese. Visoko nad ostalimi zemljani, v očetovem naročju, se vrne Peer v Wolvesto. In Jon se je seznanil s Phinetto.

In potem pride spet tesnobna ura, ko začuti njegova ljuba Greta popadke. Že pred šesto uro zjutraj teče Jon po babico. Sedem mesecev je tega, kar so jo naročili, zdaj pa leži, vsa zvita od revmatizma, v postelji. Kaj naj stori? K doktorju Hessemansu jo mahne. Ta pride takoj. Peerkena zaupajo debeli Neti.

»Dobro je, gospod Gerrits. Na, fantek, s temle se lahko igraš.«

Peer sme riti po polni skledi kostonja. Jon plane po stopnicah gor; čez pol ure pride doktor Hessemans.

»Ah, ljubi prijatelj, lahko bi me bili pustili, da bi bil še dve uri dreto vlekel!«

Takšna nesramnost! Hessemans sede h Greetini postelji in pripoveduje medle dov tipe. Ob pol osmih vstane.

»Kavo grem pit, čez dobro uro se spet oglasim; le lepo mirni bodite.«

Greeti dá injekcijo, nato pa odide in polglasno popeva valček o lepi sinji Donavi. Ne mine pet minut — doktor Hessemans še ni prišel iz ulice — ko Greta zavpije in zagleda Jon pod njo novorojenčka. Brž! Sam sebi je tako zaklical — pa skoči skozi vrata in zdirja za doktorjem Hessemansom. Prav na vogalu ga ujame.

»Ah,« pravi zdravnik, »da je že? Da, ta presenečenja, kaj prijatelj?«

Jon teče tri korake pred njim, divji nemir mu pólje po krvi. Greta bo vsak čas omedlela, toda zdravnikove roke ji pomagajo prek hudega trenutka. Hvala Bogu, nobene nevar-

nosti ni več; samo mali se je tako mudilo na svet.

»S sveta se nikomur tako ne mudi,« pravi Hessemans, »vsekakor pa je narava merodajna. Mi vsi smo pač le diletanti, dragi moj!« Potreplja Jona po rami. »No, tudi to je spet mimo. Dajte si poviti otroka. Zvečer se bom spet oglasil. Zdaj se pa le mirno igrajte s sladkorčki, gospa Gerritsova.« In doktor Hessemans jo odkuri.

»Čestitam ti, otrok moj,« šepeta Jon in se dolgo sklanja nad njo. Oko v oko si zreta dve srečni duši. Potem pa začivka številka dve kakor piščanček in Greeta se domisli plenice.

»Daj mi ga, možiček.«

»Daj mi jo,« pravi Jon. »Ne, otrok, ti mi boš mirno ležala. Poklical bom Neto.«

Ne mine pet minut, že se oglasi nasprotna gospa, tista s psičkom, in bi rada pol desetinke dobrega holandskega sira. »Za Toutouja je, veste.« Jon vzdihne. Ali naj pokličem debelo Neto? Ne, ona se najbrž pravkar ukvarja z otročičkom. Pa naj bo v božjem imenu. Spodrsne mu po kostanju, ki ga je Peer raztresel po tleh. Peer sedi pod prodajno mizo zraven vrča s kandisovim sirupom; več ne moreš zahtevati od njega.

Jon seže po hlebu sira; odreže kos in ga vrže na tehtnico. Tehta dobrih šest sto gramov. »Nekoliko preveč, gospa, kaj ne?« pripomni bedasto. Previdno odreže rezino. Še štiri sto gramov. »Ga je že manj, gospa, in lepo vreme imamo danes.« Treba je odjemalce zabavati. Še en kos stran, Jon! Gospa in Toutou pogledujeta zdaj sir zdaj prodajalca. Še dve sto gramov. Jon se razkači; prišel je trenutek vélikega dejanja. Poglej. . . Zdaj se je posrečilo. Ne, ni se, nemogoče, da bi odrezal petdeset gramov. Znoj polije špecerista po vsem telesu. . . In medtem začuti, da drsi pod prodajno mizo nekaj nepopisnega po njegovih nogavicah, nad glavo pa mu bleja ovčica ob neprijetnih opravilih debele Nete.

»Kar dajte mi tisti kos,« pravi gospa s Toutoujem. »Kos tehta. . .«

»V redu, gospa, plačali boste pa kar Neti; saj bo vsak čas spet tukaj.«

Ženska se s psičkom nejevoljno odmaje skozi vrata. Jon pogleda z vzdihom za njo, potem pa zleze spet takšno zoprno božanje po njegovih nogah.

»Gromska strela,« butne njegova jeza na dan, »nepridiprav smrkavi, kaj si pa naredil?«

Peerken zleze izpod prodajne mize. Škr-

nielji lezejo z njim, vse leze z njim. Peera je sam sirup od znotraj in od zunaj. Kostonji se drže njegove pižame in lasje se mu trdovratno ježijo v lepljivo umazanih pramenih. Kje boš začel, Jon, in kje je začetek in konec? Jon ne ve več razlike kje je sprednja in kje zadnja plat. Lepljiva živalca se je spustila na svoje normalno težišče in zdaj mirno sedi pa dalje liže vse, kar koli je sladkega, medtem ko je odhitel nesrečni oče po pomoč v prvo nadstropje.

»Neta, duša draga, pridite nemudoma dol. Upropastil sem vas, toda rešite mojega fanta in vtaknite ga pod pipo; jaz sam tega ne opraviim.«

»Kaj pripovedujete?« vpraša Neta in spusti izpodrečano krilo. »Kako prosim?«

»Dol pojdite, ljuba duša,« jo sili Jon, »pa boste videli komedijo!«

Neta kima in dvomi; gotovo je stopilo vznemirjenje gospodu Gerristu v glavo. Drsa ven in Jon se sesede na stol. Greeta ne ve, ali naj se joka ali smeje.

»Kaj pa je, dragec?«

Jon maha brez besed in pet minut traja, preden ji dopove: »Duša draga, kje je čisto perilo za Peerkena?«

In potem vihrá spet dol in ko zagleda Peera popolnoma nagega kakor mladega tritona, kako se plazi po mizi, izbruhne njegovo očetovsko razburjenje v smeh, ki je tako mogočen in tako nalezljiv, da se smeje z njim Greeta v svoji postelji, naj že hoče ali ne.

In potem obvelja kakor pribito, da je prišlo dekletce k hiši. »Lientje naj bo,« pravi Greeta, »pod istim križcem spi kakor rajna teta Karolina.«

»Kdo naj bo zdaj botra? Nand je boter, to že, toda Marija še ni toliko na nogah. Povej, otrok, koga naj vzameva za botro?«

Premišljata sem in tja in se oba domislita nove tete, ki pa še ni teta.

»Fifi,« piska Jon in ta beseda vzbudi nezaluteno razposajenost. Ne, spodnja Neta zasluži prednost; prva jo je povila, njuno punčko.

Neta se malodane razjoče od same ginjenosti. »Ta čast mi prihaja tako nepričakovano, kaj ne? Gospa, ponosna sem kakor uš, in vaša Lientje bo lepa, krščanska deklica!«

Peer sme videti sestrico in ji podati ročico. Čudno, si misli Peer; zleze k materi v široko, udobno posteljo in se stisne k njej. . . Ali ni več edinček?

(Dalje prihodnjič)

Popoln polom socialističnega gospodarjenja

Po bučnih proslavah 20-letnice prihoda komunizma na oblast se je ta sistem pokazal našemu ljudstvu v vsej goloti: zgrajen je na zmotnih osnovah, poslužuje se varanja in laži. Vse staro je prevrgel, z vsemi sredstvi je hotel uničiti ljudem dobroto vere, češ, raj je na zemlji, če postanejo vsi ljudje delavci in delajo za državo. Namesto raja pa je prišel po 20 letih popoln polom gospodarjenja.

Ni prostora, da bi izpisovali, kaj pišejo o tem polomu in o potrebi gospodarske reforme jugoslovanski časopisi. »Če ga že lomimo, potem ga lomimo doma... ne pa z inozemskimi gosti,« piše n. pr. »Delo«. Kdor je letos obiskal domovino, ve, kako so ljudje nezadovoljni in kako je izginito v njih sleherno zaupanje v tiste, ki neprestano delajo nove gospodarske poizkuse in ne skrbe za drugega kot le za lasten žep. Tisti, ki so upali, da more socializem prinesiti kaj dobrega, so globoko razočarani. Kajti takega daru za 20-letnico se res niso nadejali.

Kar čez noč so ljudje zvedeli, da je dosedanje gospodarstvo propadlo in da bodo morali zaradi tega »produktivnejše delati in zmanjšati potrošnjo«, kot piše »Ljublj. dnevnik«. Potem je kar sledilo: dinar je bil razvrednoten za 66 %, cene so se dvignile od 23 do 100 %. Najhuje so udarjeni preprosti ljudje, ker so se živila silno podražila, pokojnine in plače pa ne, vsaj ne sorazmerno. Za novo leto so napovedali, da bodo zamenjali denar. Namesto 100 starih bo 1 novi. Vrsta tovarn se je ustavila: ni surovin. Vrsta stavb je sredi

gradnje obstala: ni več denarja za gradnjo. Podražila so se stanovanja, železnica. Odslej bodo pobirali prometni davek pri prodaji blaga. »V naših pisarnah je preveč ljudi«, piše mariborski »Večer«. Priporočajo ljudem delo na kmetih, odkoder so jih prej spravljali v tovarne. Skratka: treba bo tako gospodariti, kot gospodarijo po zapadnih državah, da bo mogoče konkurirati z izdelki v tujini. Vprašanje pa je, kje so ljudje, ki bi znali drugače gospodariti. Svobodno gospodarstvo zahteva svobodo v resnici, ne le na papirju.

Veliko rojakov si skuša pomagati k boljšim razmeram tako, da odidejo za nekaj časa delat v tujino. V tem pogledu je sedaj aktualna predvsem Avstrija, kjer je zdaj zaposlenih okrog 10.000 rojakov iz Slovenije. Pravijo, da je na Koroškem okoli 6000 jugoslovanskih delavcev. Žal konvencija med Jugoslavijo in Avstrijo še ni stopila v veljavo. Mnogo vprašanj zaščite in pomoči tem našim sezonskim delavcem in izseljencem je odprtih in nerešenih. Ti ljudje so tudi skoraj brez sleherne dušnopastirske oskrbe. Hkrati pa vedo, da je med njimi tudi precej takih, ki so poslani v tujino, da nadzirajo druge.

Spričo razmer je ubrala novo taktiko tudi Izseljenska matica, ki je oddelek komunistične partije za delo med izseljenci. Njena predsednica Vrščaj (ki po zapadni Evropi hodi po hišah naših ljudi in nabira naročnike za »Rodno grudo«) je začela javno zabavljati čez razmere. Kar smo že leta in leta v »Naši luči« pisali, je

začela sedaj (seveda z dovoljenjem) govoriti tudi ona. List »TT« je 22. junija objavil naslednje njene besede njegovemu poročevalcu: »Zdaj so se stvari toliko uredile, da gredo ljudje lahko na delo v tujino, če tako želijo, ker je to njihova pravica. Vendar pa je postopek pri izdaji dovoljenja za delo v tujini predolg.« — Mislite, da je tako dolgotrajen postopek stvar birokracije ali nasilnega oviranja, da bi ljudje odhajali na delo v tujino? — »Eno in drugo. Odhajanje delovne sile obravnavamo še vedno neenotno. Delavci nekaterih zahodnih dežel ne potrebujejo vizumov za prehod iz dežele v deželo. V primerjavi z njimi so naši delavci diskriminirani, saj se lahko gibljejo samo po tisti deželi, za katero so dobili vizum.«

— Naši sezonski niso ravno navdušeni, da morajo dobiti vizum našega konzulata, ko gredo domov na obisk ali pa se vračajo za vselej. — »Da, po pravici se sprašujejo, zakaj je to potrebno. S sporazumom o reciprociteti z nekaterimi državami prihajajo tujci k nam brez vizuma ali pa ga dobijo na meji. Naši državljani, ki delajo zunaj in prihajajo v domovino, pa nimajo te pravice. Včasih to dejstvo vodi do smešne situacije. Vem za našega državljana, ki dela v Holandiji in se je tam poročil s Poljakinjo. Za prihod v domovino potrebuje naš vizum; žena, ki ima poljski potni list, pa ne. In takšnih anomalij je še in še. Naši državljani imajo že tako dovolj težav, ker se ne morejo tako svobodno gibati po Evropi, kot se lahko tisti naši ljudje, ki so se naturalizirali v tej ali oni deželi.« — »V Belgiji lahko dobi zaposlitev naš državljan tudi s turističnim vizumom, vendar pod pogojem, da dobi od občine doma potrdilo, da ni bil kaznovan.

Tu pa nastanejo težave. Občine namreč dajo ali pa ne dajo tega potrdila. Če ga dajo, kar je edino prav, je vse v redu. Če pa vztrajajo, da mora potrdilo iti po daljši poti preko konzulata, potem se zgodi, da delavci med tem časom izgubijo delovno mesto, ker vse skupaj prelodgo traja...«

Zaradi novih gospodarskih odredb so spet novi predpisi glede carinjenja. Za blago, ki ga prineseš v Jugoslavijo, je treba zdaj plačati 25 % od vrednosti, če gre za blago do 40.000 dinarjev vrednosti (32 dolarjev). Ne moreš več prinesiti domov blaga, ki bi bil prost carine. Le če si 10 let v tujini, potem smeš nekatere gospodinjske reči prinesiti ob povratku v domovino brez carine, seveda ne moreš uvoziti tako avtomobila. Namesto 10 let pa velja 5 let za tiste, ki se smatrajo, da so bili »amnestirani« po zakonu iz l. 1962.

Tudi na ozemlju Gorenjske, od Domžal do Moravč med Savo in Račo so podzemeljske jame. Najlepša je Osoletova jama pri Dešnu nad Moravčami. — Dvanajst Slovencev se je avgusta odpravilo v Azijo na Himalajo. V načrtu so imeli povzpeti se na 7902 metra visoko goro, na katero se še ni povzpela nobena druga odprava. Odpravo vodi dr. Andrej Župančič, sin znamenitega slovenskega pesnika Otona Župančiča. — V Ljubljani so izdelali kratek barven film, ki kaže »staro gorenjsko ohcet«. V filmu so nastopili tudi pevci slavnega Slovenskega okteta in zapeli več starodavnih gorenjskih pesmi.

Nad letnim gledališčem v ljubljanskih Križankah (ki so jih komunisti vzeli pred 20 leti križniškemu redu), so naredili 10 ton težko jekleno streho, ki se lahko v 20 minutah razprostre nad gle-

dališčem, če je potrebno. — Angleški radio BBC je pri nedavnem tekmovanju podelil prvo nagrado slovenskemu študentu iz Maribora, Topetu Parkljiču.

V Sodražici delajo pletenine iz žice. Ker je bodo letos dobili le polovico toliko kot lani, so začeli misliti na izdelavo pletenin iz kakšnega drugega materiala, n. pr. iz nylona. — V prvi polovici letošnjega leta so v Slovenijo — kljub močno povišani carini — uvozili za tretjino več avtomobilov iz tujine kakor lani o tem času. — Na farmi piščancev v Ravnah na Pivškem je nastal požar, ki je povzročil 45 milijonov škode.

Jugoslovanska državna prvakinja v namiznem tenisu je postala 22-letna Slovenka Cirila Pirc, uslužbenka veletrgovine Na-ma v Ljubljani. — Gasilsko društvo v Vučji gomili v Pomurju je praznovalo 40 let obstoja. — Radio Murska Sobotna je dobil nove, primernejše prostore, namreč v gasilskem domu v Murski Soboti. — 40 let je poteklo, odkar je bila v Mariboru prva slovenska matura.

V ljubljanskem dnevniku »Delo« smo brali, da so lani štiri izvozno-uvozna podjetja v Sloveniji v pogledu knjigovodstva zagrešila 3868 prekrškov! — V Mežici na jugoslovanskem Koroškem so slovesno praznovali tristoletnico mežiškega svinčnega rudnika. Leta 1665 je bilo namreč izdano prvo dovoljenje za odkopavanje svinčene rude v okolici Črne. Ob tej priložnosti so dali v pogon novo podzemeljsko elektrarno.

V Pečarovicah v Prekmurju so zgradili nov vodovod. — V Sloveniji bi radi začeli izdelovati gramofonske plošče, a jim beograjska vlada za to ne da potrebnih deviz na razpolago. — V Slo-

venski Bistrici so začeli graditi novo valjarno podjetja Impol. — Med zadnjo vojno je bilo mesto Maribor 35-krat bombardirano, tako, da je polovico hiš postalo žrtev bomb. — Da se bo ljubljanska televizija v Mežiški dolini bolje videla, so julija dali v promet nov pretvornik, ki so ga postavili na Plešivcu.

Ob koncu maja so bile hude poplave tudi v Sloveniji in sicer okoli Maribora in Slovenske Bistrice. — V začetku julija pa je zajelo Istro in naš Kras hudo neurje. Seglo je še naprej na Dolenjsko. Toča je marsikje popolnoma uničila ves pridelek. Bilo je veliko nesreč na cesti. Vihar je odkrival hiše in ruval drevesa.

Raziskavanja v Idriji so pokazala v globini 400 metrov dobra dva kilometra daleč od sedanjega rudnika nova nahajališča živosrebrne rude. Sedaj so jo našli tudi le sto metrov pod zemljo, kakih 7 kilometrov daleč. Blizu Idrije je tudi nahajališče uranove rude, ki je seveda pod vojaško kontrolo. Idrija bo torej še bolj podvrtana, kot je sedaj.

1. avg. so odprli na Stolu, najvišjem vrhu v Karavankah »Prešernov dom«, planinsko kočjo. Ta kočja je bila v času vojne porušena. — Letošnji mednarodni sejem v Ljubljani »Alpe-Adria« je trajal teden dni in je imel okoli 50.000 obiskovalcev.

Za izseljence, posebno za tiste, ki pridejo iz Amerike, so letos priredili »piknik« v Grobljah pri Domžalah v sedanji višji gospodinjski šoli. Pred vojno je bilo tam slovensko misijonišče in misijonska tiskarna, last slovenske misijonske družbe lazaristov. Hitler jih je pogнал proč. Ko pa so prišli »osvoboditelji«, so si vse prilastili in še sedaj, po 20 letih, niso dali lazaristom tega nazaj.

Tega gotovo niso izseljenec razlagali, ker hočejo veljati za take, ki spoštujejo vero.

Iz daljne Venezuele je prišel v Slovenijo neki Nemeč. Zaobljubil se je Mariji, če bo uslišán, da poroma na blejski otok in tam v Marijini cerkvi prejme sv. obhajilo. Dolgo pot je mož naredil s svojo družino, a na cilju je bil močno razočaran,

ko je spoznal, da na otoku ne more biti ne pri maši ne pri obhajilu. Cerkev je namreč oblast odvzela župniji in naredila iz nje muzej, po sovjetskem zgledu.

Časopisi so pred mesecem dni veliko pisali o procesu proti zdravnici dr. Cholewi v Ljubljani. Končno je bila zdravnica obsojena na 13 let ječe, ker je iz ljubosumnosti zastrupila svojega mo-

ža J. Derganca s strupom za podgane.

V časopisu »Sv. Sl.« od 29. apr. beremo: »Obesil se je pred kratkim bivši partizanski poveljnik škofjeloškega gradu, v katerem so bili l. 1945 s Koroškega vrnjeni domobranci, Snopkov Anžon iz Račeve. Partizansko ime je imel »Miha« in je bil eden najkrvoločnejših v škofjeloškem gradu.«

rojaki po svetu

V Združenih državah je proslavil 40 let mašništva Prekmurec č. g. Jože Godina, vnet slovenski narodni delavec in duhovnik-organizator. Zlato mašo pa je imel dr. Franc Jaklič, ki raziskuje življenje našega škofa Baraga, apostola Indijancev.

Avstralske slovenske »Misli« poročajo, da Avstralija nujno potrebuje strokovno izvežbanih delavcev in da bo letos sprejela 18.000 kovinarjev. Poleg tega poroča isti list o smrti Marije Rome iz Male Slivnice pri Vel. Laščah, dalje o smrti druge matere: Stane Čušin iz Ilirske Bistrice. Rojaku Metercu pa se je na povratku iz domovine na ladji na Indijskem oceanu predčasno rodil prvorojenec in kmalu zatem odšel med angelčke.

Junjska številka tega lista je bila vsa v zlatem. Njegov urednik p. Bernard Ambrožič je namreč srečno dospel skozi križe in težave življenja do zlate maše. Ta vneti frančiškan je doma na Dobrovi pri Ljubljani in je leta 1925 odšel za p. Hugonom Brenom delovat med naše izseljence v Združene države. Tam se je posebno zavzel za Baragovo zadevo in ustanovil Baragovo zvezo. Bog mu je dal dar pisanja in s tem je storil veliko dobrega med našimi ljudmi v tujini. Ni čuda, da se je tudi v Avstraliji, kamor se je podal po zadnji vojni, lotil dela za slavo božjo in korist slovenskih rojakov s pisanjem in urejanjem lista »Misli«. Svoj zlatomašni jubilej je posvetil akciji za pobiranje podpisov za pospešitev zadeve proglasitve Baraga za svetnika. Patru Bernardu, gorečemu izseljenskemu misijonarju, ki ga po Evropi poznamo po njegovih spisih in knjigah, pristrčno čestitamo tudi mi. Mohorjeva

družba v Celovcu ima na razpolago še lepo število njegove knjige »Domislice«. Če je še niste brali, naročite jo! Dobite jo za par grošev!

Tudi naslednji dogodek je vreden omembe. Dogodil se je menda v Avstraliji, a najdeš tudi drugod take ljudi. Naenkrat je potrkal na vrata izseljenkega duhovnika fant srednjih let. Duhovnik ga že ni poznal več, saj sta se prvič in zadnjič videla pred kakimi šestimi leti. Zdaj živi nekje daleč proč. Povedal je duhovniku, da je prišel, da ga vidi spet in da se mu zahvali za takratno pomoč in mu vrne začetni dar, ki mu ga je takrat duhovnik dal. Segel je v denarnico in mu dal sedem funtov. Duhovnik je bil fant vesel in ga povabil na kosilo, tistih nekaj funtov pa dal v škatlo, da bo z njimi spet komu pomagal, ki bo v potrebi. Naslednji dan pa spet pozvoni na vratih duhovnika. Na pragu stoji isti fant, fletno okajen in predno sta se pozdravila, pove vse v isti sapi: »Vse sem zapravil in nimam dovolj niti, da bi se peljal domov. Vrnite mi tiste funte!...« Kaj je duhovnik hotel, kot da je fantu dal denar nazaj in mu priporočil, naj gre zagotovo naravnost na postajo...

Ob 20-letnici odhoda beguncev v svet podarja »Svobodna Slovenija«, ki izhaja v Argentini, kljub nekaterim težavam in zagrenjenostim med 6000 rojaki, ki so se naselili v Argentini, na splošno veliko svetlih in pozitivnih stvari. 80% družin ima že svoje lastne domove, ki so si jih zgradili s svojimi lastnimi sredstvi. Poleg Osrednje Slovenske hiše imajo osem domov, ki služijo slovenski skupnosti. Preko sto knjižnih izdaj so poslali v dobrem desetletju v svet. Vzdržujejo svoje lastne časopise in revije. Imajo vrsto organizacij, šolskih tečajev in pevskih zborov.

(Nadaljevanje na strani 30)

Avstrija

Spittal ob Dravi. — 9. maja smo praznovali materinski dan. Zjutraj smo imeli slovesnost prvega sv. obhajila. Imeli smo sicer le eno prvoobhajanko, Marijo Jablanev, ki je pa kar s krepkim glasom izpovedala ponovitev krstne obljube in vse druge molitve. Popoldne pa so nas otroci presenetili s prireditvijo v počastitev mater v »veliki dvorani« na Habjanovem balkonu. Gostje smo se lahko vsedli kar na prosto pred balkonom. Najprej je nastopil Florjančičev Janezek. Potem pa so mladi umetniki pokazali igrico »Rdeča kapica« (Marinka, Helenca, Janko, Francek Habjan in Anica Florjančičeva). Pri pevskih točkah so se uveljavili še drugi (Lojzek Dolinar, Marija Florjančič). Končala pa je prireditev Majdka Starman z deklamacijo. Vse je lepo pripravila ga. Habjanova. Vidi se, da so mali sposobni. Naj starši vztrajajo in jih uče svojega slovenskega jezika in z njimi tako govorijo, da se ne bodo potujčili. Slovenci v Spittalu žal nimamo možnosti, da bi imeli kje kakšno predavanje v svojem jeziku. Domačini se namreč boje, da bi se sredi nemškega ozemlja ne vgnezdilo kaj slovenskega. Tozadevno nimamo nobene opore v avstrijski upravi.

G. Čretnik pravi, da štirinožne ovčice raje poslušajo kot dvonožne.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne, v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6e, métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (prilicije, levo), Paris 15, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

16. maja sta pristopila prvič k svetemu obhajilu Zvonko Polanec in Marija Uljan; na binškoštni praznik, 6. junija, pa je bivši škof v Atenah, msgr. Vutsinos podelil zakrament svete birme trem otrokom: Zvonku Polanec,

Italija

Latina. — Junija je odšla v Združene države Amerike odtod družina Antona Zagoznika, steklarskega delavca, s tremi otroki. Srečno!

Francija

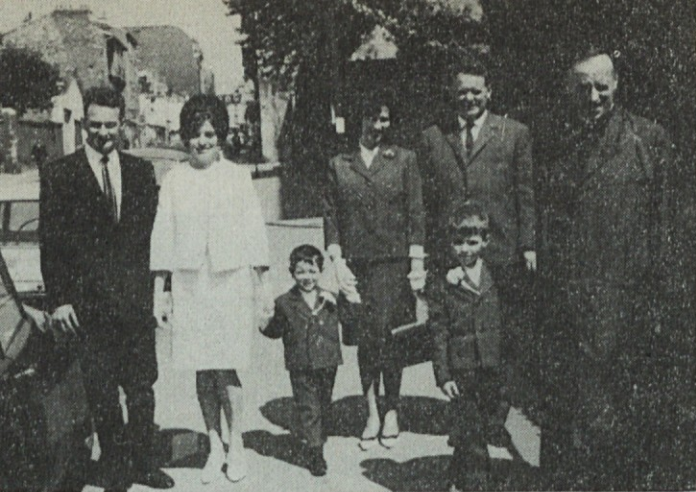
Pas-de-Calais

Ta mesec, 26. septembra, se spet začne redna služba božja za vse Slovence in sicer ob 8. uri v Liévinu, ob 10. uri v Méricourt-Mines, ob 13. uri v Bruay-en Artois.

Katekizem začnemo s 30. septembrom letos spet v Bruay ob 9. uri, v Méricourt-Mines pa ob 14. uri. Naj starši in sorodniki skrbijo, da se bodo otroci v čim večjem številu vpisali in verouk redno obiskovali. O drugih novicah bomo poročali v prihodnji številki »Naše luči«.

Posnetek ob prilici birme naših birmancev v Parizu

Posnetek ob priliki poroke Ivana Kopačina in Gabrijele Nagode v Parizu.

Mariji Uljan, Josipu Crvarič in gdč. Tereziji.

Društvo Slovencev je 23. maja priredilo Finžgarjevo igro »Verigo«, za katero so se vsi igralci res potrudili, da so jo lepo podali številnim Slovincem, ki so se zbrali za ta dan. Igra kakor tudi domača zabava, ki je sledila, predstavlja za vse lep uspeh, ki je tem več vreden, ker so mnogi dosti žrtvovali k uspehu. Zato moramo iz srca čestitati igravcem, režiserju in vsem, ki so pri prireditvi tako požrtvovalno pomagali, pa tudi vsem udeležencem, ker so pokazali, da Slovenci znamo biti veseli, pa znamo pri tem tudi ohraniti primerno dostojanstvo. 23. maj je lep spomenik v zgodovini delovanja Društva Slovencev v Parizu.

29. junija smo pri sveti maši molili za vse slovenske žrtve zadnje svetovne vojne. Ob tej priliki je imel g. Čretnik primeren govor.

Po zakramentu svetega krsta so se včlanili v Cerkev: Emilij Uljan, sin Franca Uljana in Eme Tomšič (botrovala sta Stanko in Marija Uljan) ter Terezija Horvat, hči Matije Horvat in Marije Prša (botrovala Vinko Sever in Gizela Horvat).

Tudi porok smo imeli kar lepo število. 22. maja sta si obljubila življenjsko zvestobo Ivan Kopačin iz Št. Vida pri Vipavi in Gabrijele Nagode iz Idrije; 29. maja Filip Bratina z Vipavskega križa in Mihaela Marc iz Kamnja; 26. junija Jožef Valetič iz Malih Mun in Ana Žalig s Hotize, Džino Simčič iz Zarečja v Istri in Ana Eljuga iz Drinovcev pri Mostarju, Emil Boštjančič iz Tominja in Annie Coichot.

Francoška televizija je 6. junija predvajala delo slovenskega skladatelja Boža Kantušer, rojaka iz Celja, ki živi v Fontainebleau, »Preludij in ples za piščalko«. Cestitamo!

Kdor še ni kaj prispeval za zastavo, ima še vedno čas. V eni prihodnjih števil bomo objavili seznam darovavcev.

Vse starše, ki imajo otroke, opozarjamo na veronauk v slovenskem jeziku in na tečaje slovenskega jezika. Pokažite, da hočete zaklad svoje vere in bogastvo materinskega jezika posredovati tudi svojim otrokom, ki Vam bodo za eno in drugo hvaležni vse življenje.

Seine-et-Marne — V Verteau sta se v soboto pred binkoštnim praznikom poročila Matija Horvat in Marija Prša, oba doma iz Trnja pri Črensovcih.

Seine-et-Oise — Paray-Vieille-Poste: 31. julija sta pred oltarjem potrdila svojo ljubezen Angela Schwetz in Jean Pudelko.

Normandija — Dva nova kristjana: Danijel Zelko, ki je bil krščen v nedeljo, 4. julija, in kateremu sta botrovala Viljem Skaza ter Terezija Krampač, in Janez Gabor, ki je bil krščen, ko smo se 14. julija zbrali k slovenski maši; botrovala sta mu Monika Vogrinčič in Jacquy Desp.

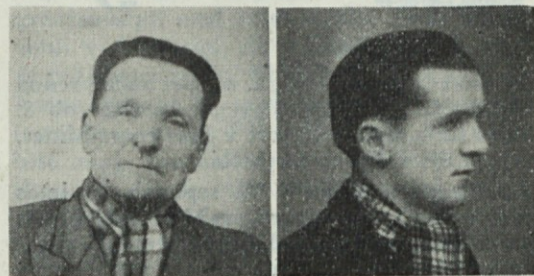
14. julija nas je bilo lepo število pri sveti maši, ker so prišli tudi slovenski romarji, ki so prihiteli v Lisieux iz Pas-de-Calais pod vodstvom č. g. Kavalarja.

Loiret — 28. julija je bila v St. Lyé-la-Forêt poroka Štefana Maroša, doma z Lipe pri Turnišču, in Marjete Gujtman iz Bratoncev v beltinski fari.

Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 26. septembra, v Chilleurs-aux-Bois ob desetih dopoldne. Spovedovanje pred sveto mašo. Kdor želi ostati na skupnem kosilu, naj se prijavi pri g. Matiju Pal.

Indre — Chateauroux: Družino Jožefa in Veronike Gerič je zadela težka žalost: njun sinček Jože, star šest mesecev, je umrl.

La Machine (Nièvre) — Smrt je zopet posegla v Tovornikovo družino, ki je pred par meseci zgubila starejšega sina Draga. Aprila smo pokopali njihovega očeta Karla To-

Rojak Karel Tovornik s sinom Dragom, ki sta odšla v večnost v La Machine v Franciji.

vornik, starega 63 let, doma iz Planine pri Sevnici. Užaloščeni ženi in sinu naše iskreno sožalje. — Imamo pa tudi veselo novico. Tiskarski škrat je kriv, da nismo že v prejšnji številki čestitali k poroki Danijeli Jazbinšek in Michelu Barbier.

Puy-de-Dôme — Brassac: 19. junija sta pred oltarjem potrdila svojo ljubezen Slavko Zadnik in Helena Drobnič. — Družina Šmidove hčerke Mari se je povečala; dobili so hčerko Patricijo, katere so vsi veseli.

La Combelle: V večno domovino sta odšla Vencelj Tušar in Franc Paulič, slednji je bil star 77 let, doma iz Buč.

Le Charbonnier: V soboto, 26. junija, je umrl Alojzij Novak, star 68 let, doma iz Nove Cerkve pri Celju. Njegovim otrokom izrekamo iskreno sožalje.

Ob Luksemburgu

Tucquegnieux-Marine: Sporočiti moramo dve žalostni in eno veselo novico. Marinski rudnik železa je odpustil 60 rudarjev. Kam sedaj? Hudo je posebno družinskim očetom. Dela ne manjka, to je res, vprašanje pa je, kolik bo zaslužek, kje bo stanovanje in kaj bo z otroki? Prej je bilo lahko. Ko je oče zapustil rudnik, je za njim poprijel sin. Zdaj je tega konec. Bog nam pomagaj, da bi srečno premostili te težave.

Druga žalostna novica je smrt Avgusta Čepin-a. Dne 12. julija je umrl v bolnišnici v Briey, star 52 let. Zapušča ženo in sina, katerima na tem mestu izražamo naše globoko sožalje.

Tretja novica je pa bolj vesela. Svoj čas smo v »Naši luči« že omenili izvrstnega kolesar-

ja Selškovega Franceta. Lani se je poročil, letos je pa že oče dveh otrok, Anice in Nateline, ki sta dvojčici. Očetu, mami in deklicama želimo vse dobro!

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne

Marsikaj moramo poročati iz našega konca Francije.

Novorojenčki so povzročili družinski praznik: Lidija Robek, roj. 5. in krščena 28. februarja, je razveselila očeta Alojzija in mamo Marijo Kukman, stanujoči v Cité la Chapelle; Jolanda Štibilj, roj. 23. 2., krščena 14. 3. v Merlebachu, veselje Viktorja in Ivanke Jošt; Ivan Zitko, sinko Jožefa in Jeanne Kober iz Cité des Chenes, krščen 18. 4. v Merlebachu; Mirjam Gregorčič, hčerka Alojzija in Silvije Hajsinger, krščena 25. 4. v Merlebachu; Thierry Keller, sinko Anice Lizzi in Jakoba Keller, krščen 9. 5. Cité la Chapelle; Rémy Čapi, sinko Oskarja in Hildegarde Grabarek, krščen 16. 5. v Merlebachu, Mate Mesić, sin Draga Mesić in Julke Jelić, krščen 23. 5. v Merlebachu; Renata Milanović, hčerka Albina in Marije Tuljak, krščena 23. 5. v Merlebachu; Renata Milanović, hčerka očeta Albina in Marije Tuljak, krščena 23. 5. v Merlebachu, Dne 25. 7. je dobila hčerka Marka Sajovec in Zore Sotošek pri krstu v župni cerkvi v Merlebachu ime Lidija. — Naj vse spremlja božji blagoslov!

Poroke: Z resničnim veseljem v srcu so lahko vsi tisti ženini in neveste, ki so od navadne občinske pogodbe stopili pred oltar in s čisto vestjo ter Kruhom močnih v srcu pred Bogom prisegli drug drugemu zvestobo. Leopold Vretič iz Jeanne d'Arc je to storil s

Slika kaže, kako so ljudje z zanimanjem sledili igri „Veriga“ v Parizu.

Na velikonočni ponedeljek 1965 so pevci „Slomška“ iz Merlebacha v Franciji s prijatelji obiskali prednico (stoji vrh stopnice) v Danendorfu in se ob tem prijetno razvedrili.

svojo nevesto Nicole Mathis v Merlebachu, 15. maja. Obema in tudi drugim neprijavljanim: vso srečo, kolikor je more doživeti človeško srce!

Veselje je žarelo tudi ženinu Ladu Črček in Astrid Kihl, ko sta 17. 7. klečala pred oltarjem v cerkvi Thédning in z roko v roki prisegala zvestobo pred Bogom za vse življenje. Naj jima božji Ženin da moč, da bo sta vztrajala!

Velikonočni prazniki: Z veseljem mislim nanje: veliko mož in žena med nami, pa tudi veliko mladine je pokazalo svoje prepričanje, da pravega veselja v teh lepih praznikih ni, ako ni čiste vesti, dobre spovedi in svetega obhajila. Na velikonočni ponedeljek je letos odpadla običajna sveta maša v Creutzwaldu. Cerkevni zbor »Slomšek« iz Merlebacha je namreč odhitel z avtobusom v samotni kraj Dauendorf, kjer vodi veliko hiralnico sestra prednica, ki je bila prej v Hospice Ste. Elisabeth v Merlebachu. Za njene dolgoletne dobrote do nas v Merlebachu smo se čutili resno dolžne, da ji izpolnimo njeno željo in se tam predstavimo vsem. »Slomšek« je v Dauendorfu pri slovesni sveti maši v veliki kapeli zapel lepo 4-glasno latinsko sv. mašo. Uglasbil je mašo in dirigiral naš dirigent g. Emil Šinkovec, šolski ravnatelj v Farébersviller. Častita sestra prednica je bila zelo vesela in nam nato materinsko postregla pri kosilu. Škoda je le, da smo prehitro odšli iz te mirne vasi sredi polja in gozdov.

Za majnik nam je Mati božja izprosila krasno vreme. Prej je bil namreč samo dež in za 1. majem spet dež. Z veseljem smo pozdravili v svoji sredi naše drage slovenske duhovnike. Letos so bili na romanju v Habsterdicku navzoči: gg. Čretnik, Dejak, dr. Felc, Kavalari, Kunstelj in dr. Zdešar, ki je pripeljal s seboj g. msgr. dr. Škerla iz Trsta. Celo dopoldne so duhovniki spovedovali množice, ki so prihitele iz vseh velikih kolonij v Moselle in Meurthe-et-Moselle ter raznih drugih

pokrajin. 822 Marijinih podobice so prejeli naši rojaki dopoldne, popoldne pa še 92. Nekaterim sem dal podobice še naknadno, ker so odšli pri stranskih vratih, kjer ni bilo nikogar, ki bi delil podobice. Slovesno sveto mašo je imel msgr. dr. Škerl, slovesno pridigo slovensko in francosko g. direktor naših Misij g. Čretnik.

Vse ljudstvo je veselo sodelovalo: odgovarjalo, molilo, prosilo z mašnikom. Po slovesni sveti maši je bila sveta maša z ljudskim petjem. V začetku so zapele pevke in pevci iz Habsterdicka, v drugem delu pa neustrašene navdušene pevke iz Creutzwalda. Obema so pomagali pevci in pevke iz Aumetza, Tucquegnieux, Algrange, Florange, Farébersviller in vseh drugih kolonij, kdor je pač znal lepe pesmi omenjenih zborov.

Pri šmarnicah popoldne je dr. Zdešar navdušil naše rojake za ljubezen do Matere Marije. Po petih litanijah Matere božje pa so zabrnili motorji avtobusov in privatnih avtomobilov, mnogi rojaki so si bratsko stisnili

Med poročno mašo Matije Horvata in Marije Prša v Verteau v Franciji.

roke in skozi okna avtobusov in drugih vozil zaklicali: »Drugo leto na svidenje!« Poleg onim, katere sem prej omenil, se tu zahvalim še našim organizatorjem avtobusov, vsem, ki so kakor koli pomagali pri okrasitvi Marijine podobe, rojakom-izobrazencem: g. Jankoviču in njegovemu sinu arhitektu iz Briey, g. Zveru in vsem, ki so od daleč prišli, da so se veselili z nami pri Mariji z Brezij. Naj nam da Mati božja še drugo leto doživeti tako lep praznik!

Poleg drugih praznikov, ki so v tem času sledili, naj omenim še dan mojega rojstva in godu. Ne morem vsem pisati ali se ustno zahvaliti za dobrote, toda vsem dobrotnikom v bližini ali daljavi kličem: Tisočkratni Bog plačaj!

Spomnimo se še **naših rajnih**: 13. 3. je zapustil svojo žalujčo mater Ivan Škoberne, čevljar v Petite Rosselle, rojen 2. 7. 1910, cerkveno pokopan 16. 3. v Petite Rosselle; 15. 3. Mihael Draginc, rojen 7. 10. 1884 v Podgradu na Dolenjskem, cerkveno pokopan 17. 3. v Creutzwald; 16. 3. Félicienne Jagetič, rojena 2. 8. 1906, cerkveno pokopana 19. 3. v Carling; 22. 3. Franc Orešnik, čevljar, rojen 18. 12. 1903, Svibno na Dolenjskem, cerkveno pokopan v Hôpital 25. 3.; 24. 3. Franc Trefalt, rojen 15. 10. 1901, cerkveno pokopan 27. 3. na novo pokopališče Merlebach; 3. 4. Jožefa Ribič, stara 15 let, cerkveno pokopana 6. 4. v Hochwald; 10. 4. Franciška Bračun, roj. 7. 10. 1885, cerkveno pokopana 13. 4. na Hochwaldu; 12. 4. Helena Grašič, 58 let stara, cerkveno pokopana 14. 4. v Saint Avoldu; 19. 4. Bernhard Plahuta, cerkveno pokopan 21. 4. v mestu Bourg (Aine), rojen 1923, Dobje pri Celju; 22. 4. Rudolf Glinšek, rojen 1. 3. 1911, pokopan 24. 4. v Cité Jeanne d'Arc; 30. 4. Anton Doberšek, 53 let star, cerkveno pokopan 4. 5. v Stiring-Wendel; 22. 4. Jožef Habsteter, rojen 4. 5. 1924, cerkveno pokopan 24. 4. v Merlebachu; 25. 5. Franc Dejak, 64 let star, previden s sv. zakramenti v bolnici Cité Créhange, dobrotnik slovenskih duhovnikov, pokopan 27. 5. na novem pokopališču v Merlebachu; dalje je umrl v Angliji Karel Kolenc, dober sin Alojzija Kolenc, ki trenutno leži v bolnici Hochwaldu. Kot smo izgubili malo prej našega dobrotnika Appel René, upokojenega učitelja, Francoza, ki je bil naš dobri prijatelj, tako moramo javiti žalostno vest, da je 12. 7. zadela možganska kap veliko dobrotnico Slovencev v svetovni vojni, 63-letno Marijo Kratz iz Merlebacha, ženo našega organista. Med vojno je zbiralala med Francozi obleko in pošiljala pakete družinam, ki jih je poznala iz Merlebacha in okolice. 15. 7. jo je velika množica spremljala na pokopališče v Merlebach, podpisani pa je v spremstvu g. dekana iz Merlebacha in duhovnika v hospicu Ste.

Elisabeth izvršil pogreb. Istega dne je umrl v Creutzwaldu rojak Ivan Okoren, roj. 11. 4. 1897 v vasi Blatno pri Škofljici. V svoji dolgi bolezni je z veseljem prejemal večkrat Kruh močnih, pri obisku pa je kar pozabil nase in naročal, naj postrežejo gostu. Znan po dobroti in prijaznosti, je imel izredno velik pogreb ob lepi žalostinki, katero mu je zapelo Društvo »Sava«. — Vsem dragim rajnim želimo, da bi jih Zveličar prejel k sebi v nebeško domovino, za katero smo ustvarjeni, vsem sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje.

Vlak za vlakom hiti na božja pota, zlasti v Lurd. 21. 6. je tja odhitela tudi skupina 26 naših rojakov in prijateljev iz Beninga. Vseh skupaj, z onimi iz Pariza in Pas-de-Calaisa,

Medtem, ko so drugi „sušili grla v gostilni, smo se mi slikali,” poročajo iz Francije (Loiret-Chilleurs)

je bilo 60 pod vodstvom č. g. Kavalarja in ob navzočnosti č. g. Čretnika in Lavriča. Rojaki so bili takoj — čeprav prej nepoznani — kot bratje in sestre. Z najlepšimi spomini smo se po 7 dneh poslovili od Lurške Marije.

Dne 1. avgusta je odhitelo od tu več kot 300 rojakov v domovino. Trije vagoni so prišli iz Metza, drugi so čakali v Beningu in tako je v lepem redu odpeljal po določenem načrtu posebni vlak v Ljubljano. Želeli smo jim vso srečo in poslali kupe pozdravov ter paketov svojim dragim.

Kot se letos kar hitro shladi ozračje, tako se slabša tudi zdravje naših starejših izseljencev. Darujte, dragi bolniki, vse svoje velike bolečine Vsemogočnemu za blagor Vas in Vaše družine, zlasti mladine, ki nujno potrebuje pomoči od zgoraj! Vse, ki so na poti, naj pa sveti Rafael spremlja, da pridejo srečno domov! — Stanko iz Merlebacha.

Nice

Slovenski dan v Nici. — Še nikdar, odkar obstoja slovenska zgodovina, se ni dogodilo nekaj tako veličastno lepega na Azurni obali Francije — kar zadeva Slovence — kot se je to letos, dne 20. junija. Mala skupina Slovencev, enako navezana na svoj narod kakor drugje po svetu, je tokrat izpričala svojo ljubezen do naroda. Zaželelo se jim je pesmi, tako lepe slovenske pesmi, ki dviga človeka k višjim ciljem. Zato so povabili pevce s Koroške, te zibelke slovenskega rodu. V duhu so gledali tukaj živeči Slovenci oni knežji kamen pri Gospe Sveti, v duhu slovenske doline in ker so vedeli, da so prav koroški Slovenci, prihajajoč iz te zibelke slovenske zgodovine, vredni, da se jih povabi, zato so to storili. Hoteli so v samih sebi ojačiti ljubezen za naše slovenske kulturne vrednote; predstaviti se veliki francoski publiki kot narod, čeprav majhen, a vendar velik po svojih življenjskih vrednotah in ponesti v svet spoznanje in pomagati k temu, da bo svet vedel, da Slovenci na Koroškem pripadajo materi Sloveniji, da hočejo živeti ter biti uvrščeni v družbo enakopravnih narodov na zemlji.

Koroški Slovenci so se na poziv odzvali in francoski svet je bil o prihodu obveščen. Radio Monte Carlo je sporočil, da prihajajo

Slovenci v — lahko mirno rečemo — skorajda mednarodno okolje, kajti na Cote d'Azur se nahaja zares prava pravcata mednarodna družba. Kulturne prireditve najrazličnejših oblik se snujejo tu, v svojih začetkih morda tako nevidne, ki pa vplivajo pozneje kot ideje v celotni Evropski skupnosti...!

»Nice-Matin«, dnevnik, ki se tiska tu skorajda v polmilijski izdaji, je 18. junija v svoji izdaji enako pripravljaval pot pevcem in po prireditvi je pisal nekako tako-le:

„Pevski zbor Slovencev je nastopil v preteklem mesecu v gledališni dvorani župnije St. Barthelemy in v podzemni dvorani župnije Sacre Coeur v Nice. Ta zbor, pripadajoč strnjeni narodni manjšini na Koroškem v južnem delu Avstrije, je del slovenskega naroda, katerega velika večina živi v Jugoslaviji. Ta mali narod iz dveh milijonov prebivavcev, ima svojo lastno zgodovino, svoje lastno leposlovje in celo svojo univerzo v Ljubljani. Z izrednim talentom je zbor po svojih pesmih, narodnih in modernih nudil možnost spoznati slovensko dušo. Po lepem uspehu, ki so ga izrazili pevci, so sklenili organizatorji povabiti zbor ponovno prihodnje leto. Upamo, da jim bo dana takrat na razpolago velika mestna dvorana, da bo tako publika Nice v čim večjem številu mogla še bolj spoznati narod, ki je dosedaj premalo znan, kakor tudi mojstrsko delo pevskega zbora samega.“

Slovenski koroški pevski zbor „Jakob Gallus“ iz Celovca je pod vodstvom dr. Franceta Cigana prepeval med igralci v Nici v Franciji.

Slovenci iz Nice v Franciji, zbrani v Laghet, kjer je bil blagoslov njihovih motornih vozil.

Slovenci se bomo v svetu uveljavili prav po kulturnih prireditvah. Pred takšnimi vrednotami mora pač človek sneti klobuk in dati priznanje, ne le pesmi ampak tudi življenjski sili naroda, ki hoče živeti kot vreden član med ostalimi narodi z isto pravico in istim ugledom. Ne število, ampak moralna, kulturna moč ga k temu opravičuje.

Že na mejo je prišel pozdravit koroške goste tukajšnji poslevodeči predsednik Slovencev na Azurni obali, Tone Petrič. Hrano so dobili koroški gostje v restavraciji, ki jo ima koroška rojakinja ga. German-ova.

Med sv. mašo so pevci potem prepevali za francosko publiko v nabito polni cerkvi St. Barthélemy. Vse je prisluhnilo in popoldne ob koncertu se je dvorana do zadnjega kotička napolnila in poslušala odlično petje. Napovedovavec, ki je govoril v slovenskem in francoskem jeziku, je nudil srečno povezavo med zborom, vsebino pesmi in srci vseh, ki so bili prisotni.

Omenim še priprave! Kakšno skrb so imeli Slovenci na Azurni obali, da bi vse čim lepše uspelo. Dekleta in žene so pripravljale slovenske šopke, ki ga je vsak dobil, kdorkoli je bil v dvorani: rožmarin in nagelj... Kaj ta šopek pove Slovencu v tujini, si pač lahko mislimo! In ostali: vsak se je dal na razpolago, kolikor je le mogel, da bi bilo vse kar najlepše. Moramo pač izreči ob tej priliki izrecno zahvalo vsem Slovincem na Cote d'Azur zaradi tolikega smisla za svojo sveto stvar in zaradi tega, ker so ohranili slovensko srce in slovensko dušo. Vsem bi najraje zaklicali, tako da bi ves svet vedel: »Slovenec sem, Slovenec čem ostati!« — Pevskemu zbo-

ru »Gallus-Petelin« iz Celovca pa naj velja prisrčna zahvala.

Druge novice od tu pa so naslednje: 25. julija smo imeli blagoslovitev vozil, avtov, motornih koles. Zbrali smo se pri cerkvi romarske božje poti Notre Dame de Laghet ob štirih popoldne. Bilo nas je kakšnih dvajset, ki imajo — pač radi svoje varčnosti in resnega dela — avto. Najprvo je bila sveta maša, potem je pa naš župnik, pater Jakob, avtomobile blagoslovil. Med mašo nam je seveda povedal, da je smisel vsega blagoslova v tem, da bi tudi sicer živeli po božji volji. — Isti dan je godoval. Zato smo se zbrali še v restavraciji, da bi blagoslov in godovanje osvežili... Potem nas je nekaj poromalo v Lurd. Nihče gotovo ne bo mogel v življenju tega pozabiti.

S porokami in krsti smo letos kar malo bolj »na tesno«, toda imamo na vidiku že štiri pare, ki namenjajo stopiti korajžno v zakonski način življenja.

V Marseilles je dokazal s svojo pridnostjo ves smisel za resnost življenja Ivan Ferjančič z ženo Marijo. Po trdem delu sta kupila svoje stanovanje, vzlic temu, da sta prej že nabavila avto in hišno opravilo ter po božji zamisli z dvema otročkoma osnovala lepo družino. Stanovanje sta dala blagosloviti.

●
Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili,

ko kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili.

(S. Gregorčič)

Bavarska

Romanje v Altötting. — V nedeljo, 13. junija, se nas je zbralo čez sto rojakov pri Mariji v Altöttingu. Od teh jih je prišlo okoli 15 iz Avstrije, iz okolice Linza. Vreme je bilo še kar ugodno, čeprav je večkrat po malem deževalo. Že ko je bilo romanje pri kraju, se je pa ulilo. — Ob 12. uri smo imeli slovensko mašo s petjem in nagovorom, ob pol treh popoldne pa pete litanije. Bilo je nepozabno. Slovensko petje, lepo ubrano, ni navdušilo samo rojakov romarjev, temveč tudi nemške vernike. — Z božje poti smo odšli potolaženi, notranje okrepani v prepričanju, da nas bo božja mati Marija še naprej spremljala in nam pomagala v naših stiskah in težavah. — Škoda le, da po litanijah ni bilo kake prosvetne prireditve ali pa vsaj skupnega kramljanja v kakem prostoru. Domačnost vedno dobro dene...

Porok je bilo v zadnjem času precej. Bile pa so take, ko so se poročili že po mesecih ali celo letih zgolj civilnega zakona. — Med našimi rojaki je še nekaj takih parov, kjer ni zadržka za cerkveno poroko. Kaj, ko bi tudi ti pari izrabili ugodnost in zadevo poravnali pred Bogom in svojo vestjo?

V poletnem času so izpadle skoraj vse maše po raznih krajih Bavarske, razen v Münchnu in Zirndorfu. To seveda ne pomeni, da v poletnih mesecih ni treba hoditi k maši! Če ni slovenske, je pa nemška prav tako dobra! Bog razume vse jezike! Tudi slovenskega pri nemški maši!

Martina Novak iz Bühla pri Immenstadtu v Nemčiji pri krstu

Pri birmi je bilo v poletnem času precej našega naraščaja, po raznih krajih in mestih. Precej naših rojakov pa je bilo tudi za botre v svojem sorodstvu ali poznanstvu v Sloveniji.

K Bogu po plačilo je odšel v Nemčiji 51 let star rojak Franc Peršolja, doma iz Domžal. Zapušča sorodnike po svetu in v domovini.

Württemberg

Krsti. — Zakonca Franc in Marija Adamič iz Jesingen/Teck, ki sta pred komaj dobrim letom prinesla h krstu hčerkico Agato, sta sedaj dobila tudi sinčka, ki je bil krščen za Jožeka v nedeljo, 9. maja; 23. maja sta pa v Stuttgartu zakonca Vinko in Elizabeta Vovk obhajala krst sinčka prvorojenčka, ki je po očetu dobil ime Vinko. Novorojenčkov je bilo v zadnjih mesecih po naši pokrajini še več, katerih pa zaradi raznih ovir ni mogel vseh krstiti slovenski duhovnik: tako v družini Gustija in Irme Jerič v Freudstadt, tako hčerkica Gabrijela v družini Gabrijela in Ivanke Maček v Neunsteinu pri Öhringenu, hčerkice Rafaela-Klavdija v družini Rafka in Olge Setnikar v Neustadtu in še nekaj drugih. Upajmo, da se mladi rod ne bo ponemčil, in potem nas bo v nekaj letih Slovencev tukaj na Švabskem kar lepo število. Vsem srečnim staršem naše prisrčne čestitke!

Poroke. — 20. maja sta se poročila v župni cerkvi v Nagoldu Jože Knavs iz Loškega potoka in Anica Lorenčič iz St. Petra pri Ptuju; 5. junija v župni cerkvi Eningen pri Reutlingenu Alojz Novak iz Velikih poljan in Anica Princ iz Barlovcev; 18. junija v župni cerkvi v Bietigheimu Jože Lobenwein iz Brunšvika in Marija Kirbiš iz St. Janža na Dravskem polju; 26. junija v župni cerkvi St. Maria v Aalenu Alojz Remih in Ivanka Medvešek, oba iz Brestanice pri Mariboru; 9. julija v župni cerkvi Sv. Petra in Pavla v Reutlingenu Peter Novak iz Adlešičev in Terezija Brinskele iz Brežic; dne 23. julija v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu Jakob Žabota iz Logarovcev in Anica Žonta iz Svibna pri Radečah; 24. julija v župni cerkvi v Öhringenu Anton Skok iz Rodice pri Mengšu in Inge Mozer iz Radelj ob Dravi. In končno 6. avgusta v znameniti cerkvi v Beuronu pri Sigmaringenu Valentin Lesar iz Ljubljane in Julka Gačnik iz Ribnice. — Z vsemi pari se veselimo in jim želimo obilo božjega blagoslova

Srebrna maša v Stuttgartu. — 23. maja je preteklo 25 let od mojega mašniškega posvečenja. Moj namen ni bil prirejati za to obletnico kaj posebnega, a to je bilo v nasprotju z željo mojih duhovniških sobratov v Nemčiji, ki so hoteli, da se to primerno ob-

Ob srebrni maši č. g. dr. Felca v Stuttgartu, dne 23. maja 1965.

haja. Zaradi prevelike daljave niso mogli priti vsi, prišla pa sta č. gg. dr. Janez Zdešar iz Münchena in dr. Franček Prijatelj iz Mannheima; ljudi pa je bilo v nepričakovano velikem številu, posebno če se pomisli, da niso bili na to pripravljene in so izvedeli šele v zadnjem trenutku. Dr. Zdešar je v govoru pojasnil vernikom pomen in veličino duhovskega stanu, naši vrli pevci pa so med mašo in pri blagoslovu z navdušenim petjem skupno z menoj izražali Bogu hvalo za milost duhovništva in za teh prvih 25-let duhovniškega delovanja, ki mi jih je v svoji dobroti naklonil. — Pristrčna hvala vsem in pa tudi onim sobratom, ki so mi za ta dan pismeno ali po telefonu izrazili svoja voščila.

Dr. Franc Felc

Baden-Hessen-Posarje

Posarje — Pfalz: Družino Johana Oderja in Alojzije roj. Jelenko je 16. 4. razveselila hčerka-prvorojenka, ki je pri krstu v župni cerkvi v Bexbachu (Saar) dobila ime Mihaela. — Krst smo imeli tudi v Kusel-u (Pfalz). V soboto 29. maja je bil krščen Anton Peter, četrti otrok Petra Polarja in Angele roj. Ogrizek. Botroval je Vlado Kodela z ženo Katarino.

Prav isti dan, 29. maja, sta v Lebachu stopila pred oltar Franc Gričnik, doma iz Koblja pri Slov. Bistrici ter Neža Obrul iz Nadgrada. Bog blagoslovi njuno skupno življenje!

V tem času je našo skupnost v Posarju ob-

iskala smrt. Po večmesečni bolezni je v Frankenholzu 9. julija zatisnil oči v 73. letu starosti Anton Kramberger, rojak iz Negove pri Gor. Radgoni. Vdano in z zaupanjem v Boga je prenašal težko bolezen. Zakramente za bolnike mu je podelil slov. duhovnik Franček Prijatelj. K pogrebu v nedeljo, 11. julija, se je zbralo precej slovenskih rojakov pa tudi domačinov. Sinu Antonu in hčerki Elizabeti, por. Fleisinger, ki oba živita v Posarju, naše sožalje.

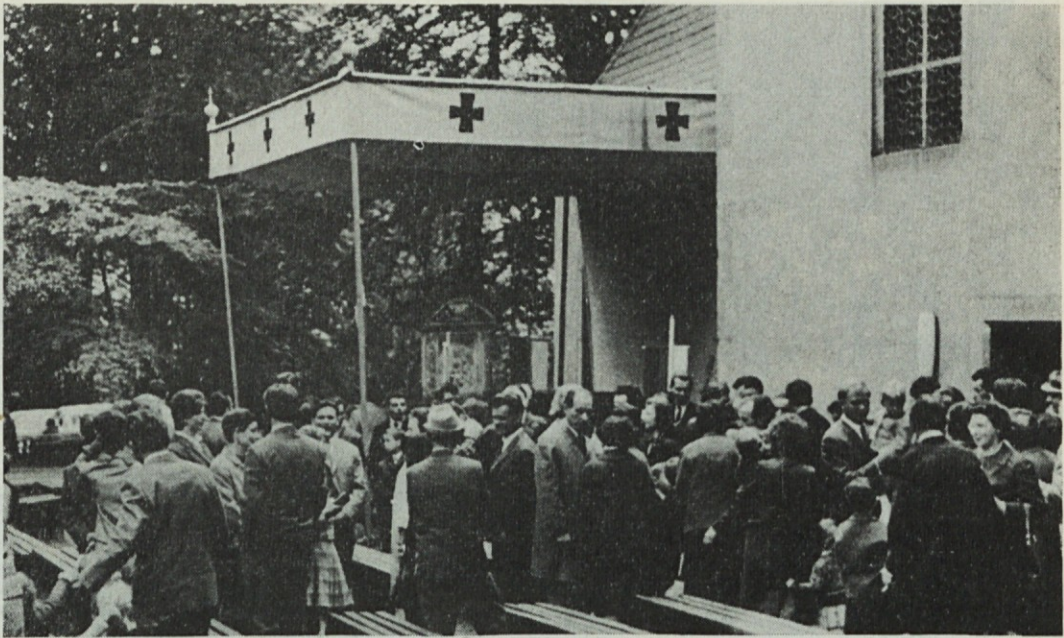
Baden: Nismo še poročali, da je rojak Franc Šerbinek, doma iz. Zg. Kungote, v Freiburgu 15. maja popeljal pred oltar Antonijo Mesarec iz. Sp. Velovlaka pri Ptuj. Priči sta bila nevestina ožja rojaka Ivan in Vinko Anželj. Bog daj srečo!

Hessen: V mestu Weilburg v Taunusu se je 28. junija pri delu smrtno ponesrečil Ivan Šušter iz Ljubljane. Bil je delovodja skupine delavcev podjetja Gradis. Rajnega so prepeljali v Ljubljano, kjer zapuščena žena in dva otroka. Bog mu daj večni pokoj!

Porurje:

Poroke in krsti. Glede porok in naraščaja je bila naša porurska fara v letošnjem poletju dokaj rodovitna. V matične knjige smo vnesli 11 novih porok in 7 krstov, kar je gotovo dokaz, da v tem oziru ne spimo!

Pred oltar so šli: v Remscheidu Janez Šoštarič iz Bojanje vasi, in Elizabeta Stranjšek

Na Vnebohod, 27. maja letos, so slovenski rojaki iz Porurja v Nemčiji poromali na Annaberg na Westfalskem. Popoldne so imeli tam skupno sv. mašo in šmarnice s petimi litanijami. To je odmevalo petje vseokrog po hribčku okrog cerkvice! Na sliki pa jih vidimo, kako si segajo v roke in se pomenkujejo z znanci, s katerimi so se tam sešli.

iz Orehovskega vrha; v Essenu Jože Pirc, doma v Zimarcah pri Sodražici, in Frančiška Breznik, doma na Krnici pri Lučah; v Dortmundu Manfred Zebel in Marija Saje, rojena v Mirni peči; v Kaldenhausnu Ivan Rožman iz Stare vasi (Bizeljko) in Anica Rus iz Dolenjih Laz pri Ribnici; v Oberhausnu Ivan Bogdan, doma v Globokem pri Ljutomeru, in Herta Hartwich iz Šlezije; v

Gummersbachu Andrej Zupanc, rojen v Senčurju pri Kranju, in Doris Keimer iz Gummersbacha. Nadaljni štirje pari so bili že dalj časa civilno poročeni in so sedaj svoj zakon uredili tudi cerkveno. — Tople čestitke in srečo na skupni življenjski poti!

Kot omenjeno, je bilo tudi 7 krstov. Pa še te naštejmo: v Hildenu Viljem Bevc, sinko Stanislava in Marije; v Essenu Jožko Hri-

Spominska slika na poroko Šerbinek-Mesarec dne 15. maja 1965 v Freiburgu (Baden, Nemčija)

Po krstu Anton Petra je fotograf „ujel“ družini Kolar in Kodela pred župno cerkvijo v Kuselu v Pfalzu (Nemčija).

bar, sin Stanka in Marice; prav tako v Essenu Peter Kladnik, sin Marije; v Wuppertalu v Ratajevi družini sinko Milan; v Oberhausnu Petra Koštomaj, hčerkica Jožefa in Alojzije, ter Jožef Kolbl, sinko Jožefa in Marije; v Bottropu Frank Burger, sinko Viktorja in Ane. — Bog daj, da bi bili vsi ti mali v veselje staršem in Bogu v čast!

Moers-Meerberk. — Dne 28. julija je preminila naša dobro poznana rojakinja Marija Dernovšek, rojena Borštner, doma iz Celja, v starosti 73 let. Dolgo let je bila bolna, dve leti je ležala v postelji, prej ko jo je odpoklical večni Bog. Gospa Dernovšek je bila svoj čas skoro 20 let vneta pevka pri tukajšnjem mešanem zboru »Slavček«. Naj počiva v miru na tuji zemlji! Zalujočim pa iskreno sožalje! — M. L.

Kölnski nadškof je letos povabil na Telovo tudi Slovence k procesiji mesta Köln v Nemčiji. Kljub deževnemu vremenu se je zbralo v stolnici lepo število rojakov. Zaradi močnega dežja se procesija ni razvijala po mestnih ulicah, ampak samo v notranjosti cerkve. Slovenska skupina (šest parov je bilo v narodnih nošah) je s skupinami drugih narodnosti stala v špalirju, ko je šlo mimo Najsvetejše. — Po cerkveni slavnosti je del slovenskih udeležencev na stopnicah pred stolnico ujel fotograf, kot nam kaže slika.

Belgija

Liège - Limburg

V družini Jos. Dolenc-Turič v Herstalu se je rodil sin, ki je pri sv. krstu dobil ime Jožef-Nikolaj. Srečnim staršem toplo čestitamo.

Moški zbor »Slomšek« je uspešno nastopil pri mednarodni kulturni prireditvi na Flamskem. Isti zbor nastopa često tudi pri ukrajinskih prireditvah. Vredno pohvale in priznanja!

Društvo »Slomšek« je organiziralo izlet v Luksemburg. Lepo so se imeli.

V maju so v okviru Društva sv. Barbare nastopili »Veseli planšarji« iz domovine. Njihova glasba je navdušila vse navzoče.

Ga. Brumec iz Mechelena se je zatekla po zdravniško pomoč v bolnišnico v Genk. Že dalj časa se zdravi v Lanakenu g. Franc Mastnak iz Vuchta. Omenjenima in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo iskrene pozdrave.

V Waterscheju sta konec julija sklenila zakonsko zvezo g. Štefan Geld in ga. vdova Katica Stimac. Mlademu paru želimo obilje božjega blagoslova.

Po daljšem bolehanju je zatisnil svoje oči g. Markovič iz Zwartberga. Ta družina je zadnja leta doživljala težke preizkušnje. Ge. mami so odvzeli nogo in je več let pretrpela v bolnici. Oče je bil ves izčrpan sam na domu. Očetu in mami je z občudovanja

vredno zvestobo in ljubeznijo stregel sin Marjan, ki je letos končal trgovsko akademijo v Antwerpenu. Pokojnega g. Markoviča se spominjajmo v molitvi!

Že sedaj opozarjamo na SLOVENSKI DAN, ki bo na tretjo nedeljo v oktobru. Na programu bo služba božja ob 4. uri popoldne, prizor iz slovenskega življenja ter narodne pesmi in plesi. Podrobnosti prihodnjič! »Slovenski dan« je že več let najodličnejši kulturni dan v Belgiji in tistim, ki so se ga udeležili, ni bilo žal. Pridite in povabite prijatelje! — Odbor.

Podpisana se zahvaljujem vsem, ki so pokojnega mojega moža Franca Simončiča v boleznih obiskali in spremili na zadnji poti. Zahvaljujem se tudi Društvu sv. Barbare za vse, zlasti za izplačano posmrtnino. — Jožefa Gorišek, vdova Simončič, Eisdien.

Charleroi - Mons - Bruselj

Na svojem domu v Auvélais je 29. marca umrl g. Anton Grobovšek, potem ko je lepo sprejel vse svete zakramente. Rodil se je leta 1903 v Žigerskem Vrhu pri Sevnici. V rudniku je delal 16 let, pokoj je užival dolgih 18 let. Žena mu je umrla že pred 12 leti. Sinovom in hčeram naše sožalje! — Po kratki neozdravljivi bolezni je umrl g. Jože Kovač iz La Docherie. Vedno se je zdravstveno dobro počutil in kar nenadoma ga je napadla zahrbtna bolezen, kateri je v treh tednih podlegel. Moral je silno trpeti zadnji teden; nekaj dni pred smrtjo mu je popoldne malce odleglo in je mogel tako lepo urediti svoje račune z Bogom z dobro spovedjo; duhovnik mu je podelil tudi sveto maziljenje. Bog mu bodi milostljiv sodnik! Rodil se je

V Bergneustadtu v Nemčiji stanujejo slovenski delavci v temle domu, ki stoji sredi gozda in je last podjetja, v katerem delajo. V tem lepem »hotelu« se počutijo dobro in so veseli, da morejo po težkem delu v tovarni prebiti prosti čas v tako zdravem okolju

Najprej sta si kupila hišico, nato uredila hlev in sedaj redita že pujska, da bodo za božič koline. Tako napredujeta mlada slovenska rojaka v Weisweilerju v Nemčiji, Martin in Marija Medved.

leta 1905 v vasi Veliki Trn (Sveti Duh) pri Krškem na Dolenjskem. V Belgijo je prišel leta 1928. Sprva je delal v rudnikih 12 let, nato je pa upravljal kantino v Marchienne-au-Pont in nazadnje v La Docherie. 21. junija smo ga pokopali ob udeležbi velikega števila rojakov in drugih znancev. Naj mu bo lahka tuja zemlja! — Njegovi ženi Julki Jošt in hčeri Elči iskreno sožalje!

Kar lepo število ljudi se je zbralo 27. maja na šmarnični pobožnosti pri Fatimski Mariji v Pironchamps. Znamenje, da je še na višini ljubezen slovenskih izseljencev do Matere božje!

Zadnjo nedeljo v juniju (27. jun.) smo imeli letošnje romanje: zopet enkrat k Lurški Materi božji v Quaregnon. Ob 12. uri dopoldne smo se zbrali pri votlini, kjer smo po kratkem nagovoru in molitvi sv. rožnega venca zapeli Materi božji v čast litanije. Popoldne je bila prilika za spoved v ondotni župni cerkvi. Ob 3. uri popoldne smo meli skupno romarsko sveto mašo v domačem jeziku, med katero je pel na koru naš cerkveni pevski zbor iz Charleroi zelo lepo in dovršeno. Veliko ljudi je pristopilo k sv. obhajilu, kar je zelo lepo in vzpodbudno. Udeležba je bila popoldne večja, ker so prihitali še rojaki iz Borinaže; dopoldne so bili skoraj izključno le rojaki iz Charleroi. Le škoda, da so imeli isti dan po raznih vaseh

tam naokoli zaključno proslavo šolskega leta, katere so se morali udeležiti mnogi naši izseljenci, ki imajo šolo-obvezne otroke. V bližnji župnijski dvorani je lepo potekal večer v lepem slovenskem razpoloženju. Ni manjkalo slovenskega petja, le vino ni bilo »slovensko« ..., a se je vseeno pilo.

V nedeljo, 11. jul., smo imeli izlet, tako imenovan »pevcev in pevk«, ki je lepo uspel. Pevcev in pevk je bilo le malo, zato več drugih rojakov in rojakinj. Ker je zdaj več osebnih avtomobilov, ni več toliko zanimanja za ta vsakoletni izlet. Imeli smo lep sončen dan. Pot nas je najprvo peljala v Beauraing, znano Marijino božjo pot, kjer smo imeli sveto mašo, nato pa v lep letoviščni kraj Gedinne v Ardennih, kjer smo se naužili dobrega zraka in sonca. Nazaj grede smo se ustavili še v mestu Dinant.

G. Bernard Felc iz Quaregnon se je 17. julija poročil z gdč. Odile Marty, po rodu iz Francije. Želimo jima sreče v novem življenju. — 31. julija pa se je poročil v župni cerkvi v Charleroi-Nord, g. inženir Toni Mlinarič z domačinko gdč. Anne-Marie Hautier, učiteljico. G. Toni je že dolga leta član pevskega zbora »Jadran« in želimo, da bi še naprej sodeloval pri petju. Med poročnim obredom in sveto mašo v ondotni župni cerkvi smo navzoči rojaki prepevali lepe slovenske cerkvene pesmi. Želimo jima božjega blagoslova na skupni življenjski poti!

ZAHVALA. — Najtopleje se zahvalujeta vsem rojakom oz. rojakinjam, ki so se 18. marca udeležili pogreba v Wanfercée-Baulet za pok. Ignacem Umek-om. — Ana Krevelj, por. Umek, iz Wanfercée-Baulet in Franc Umek iz Farcienes.

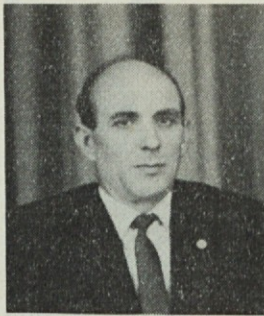
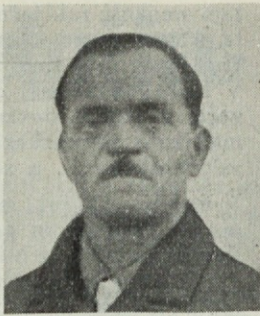
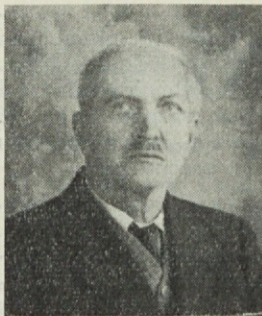
Nizozemska

Četrto nedeljo v juniju je bilo vseslovensko romanje k Mariji Pomagaj v Heerlen. Lepo število rojakov se je udeležilo te že tradicionalne pobožnosti.

V Hoensbroecku je gdč. Cilly Železnik sklenila zakonsko zvezo z g. Theom Penders. Mlademu paru toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova. Ge. Gili se topio zahvalujemo za njeno zvesto sodelovanje v naši skupnosti.

V Brunssumu je g. Ludvik Dolata popeljal pred oltar nevesto gdč. Elizabeto Črne, ki je pred kratkim prišla iz domovine. Želimo vso srečo in božji blagoslov.

Ga. Žohar, ki je bila zaradi bolehanja na srcu v zdravniški oskrbi v Heerlenu, se je že v juliju mogla vrniti na svoj dom. Ze-

V Angliji so odšli v večnost rojaki (od leve na desno) Jože Lihar, Alojz Stemberger in Karol Kolenc

limo, da bi poboljšanje zdravja bilo čim stalnejše.

Markonovo družino v Hoensbroecku je zadel težka preizkušnja. 42-letnemu Ediju je pri igranju nogometa nenadoma odpovedalo srce in vse zdravniško prizadevanje ni nič zaleglo. Njegova soproga, otroci, mama in brat so zvedeli žalostno novico, da je Edi mrtev. Kako je bil pokojnik priljubljen, je pokazal pogreb, h kateremu se je zbralo veliko ljudi. Bil je poznan kot odličen športnik, godbenik in prijazen človek. Žalujejo družini toplo sožalje! Na pokojnika mislimo v molitvi! V Hoensbroecku smo izgubili še enega rojaka. Po daljšem pešanju je umrl Franc Vodeb, star 76 let. Pokojnik je bil med Slovenci ugledna osebnost. Mnogo svojih moči je kot društvenik posvetil slovenski skupnosti. Ko je že zelo oslabel, je sprejel vodstvo Društva sv. Barbare ter mu posvetil svoje zadnje moči. Lepo število Slovencev in Holandcev ga je z društveno zastavo na čelu spremljalo k zadnjemu počitku. Počivaj v miru, zvesta duša! Vdovi Križman Leopoldi in rodbini krščansko sožalje.

Slovenska folklorna skupina v Holandiji je nastopila na več mestih v Holandiji, Belgiji

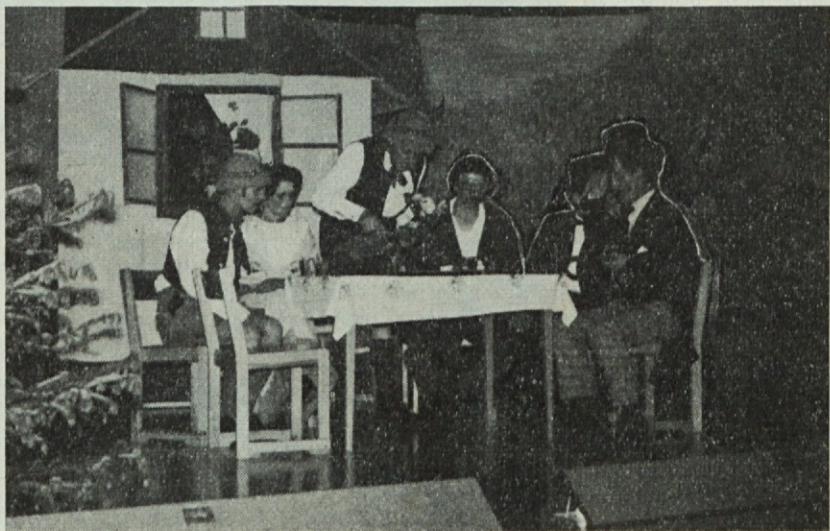
in Nemčiji ter žela topla priznanja. Z veseljem čestitamo. Omenjena skupina ima velike zasluge pri širjenju poznavanja slovenskega imena v svetu.

Švedska

Poroke. — V soboto, 29. maja, sta v katoliški cerkvi v Malmö prejela zakrament sv. zakona Franc Koražija, doma iz Slovenske Bistrice, in Ana Aršulič, iz Duge Rese pri Karlovcu. — Na binškošni ponedeljek, 7. junija, sta si v kapeli v Färlöv obljubila zvestobo do konca v zakramentu sv. zakona Hans Flach, rojen v Leobnu, in Ana Marija Kozoderc, rojena v Velenju. — Vsem novoporočencem iskreno čestitamo!

Prva slovenska igra na Švedskem. — Na binškošni soboto zvečer smo imeli v dvorani kat. župnije v Malmö 5. slovenski družabni večer. Tokrat je bila na sporedu tudi Linhartova dvodejanska igra »Županova Micka«. Igra je zelo dobro uspela, kot je soglasno mnenje vseh, ki so jo videli. Še bolj jo mo-

Prizor iz igre »Županova Micka«, ki so jo pred kratkim uprizorili rojaki na Švedskem.

ramo pohvaliti, če pomislimo, da so igralci prvič skupno igrali in da so oni kakor režiser morali mnogo žrtvovati, saj so nekateri prihajali na vaje 70 km daleč. Vsa čast tej veliki požrtvovalnosti in iskrene čestitke! Le tako naprej! Obenem pa vabimo tudi druge, ki imajo veselje za igranje, da se opogumijo in sodelujejo pri prihodnji igri, ki se pripravljajo, ker bo treba več igravcev.

Romanje v Oskarström. — Kot vsako leto, bo tudi letos in sicer drugo nedeljo v septembru (12. 9.). Prijavite se pri katoliških župnijah za potovanje z avtobusom. Tisti, ki imate svoje avtomobile, pa kar samo pridite! Lani nas je bilo precej; potrudimo se, da nas bo letos še več. Ob 11. uri se začne procesija z zbirališča preko gozdov do župne cerkve, kjer je ob enih sv. maša s pridigo. Potem je kosilo na prostem (nekaj se dobi na mestu pri sestrah, nekaj pa tudi s seboj prinesite, da ne boste lačni in žejni). Ob 17. uri je blagoslov, petje čimbolj ubrano!

Malmö. — Prihodnja slovenska sv. maša bo četrto nedeljo v septembru (26. 9.) ob 18. uri. Pridite vsi in pojte vsi, ki imate glas, da bo petje čimbolj ubrano!

Anglija

Včasih se zdi, da je smrt kar pozabila na Slovence na Angleškem. Toda kadar pride, takrat bolj zagradi. Tako smo imeli v dveh tednih meseca junija kar štiri pogrebe:

† **Jože Likar** je umrl v starosti 74 let v bolnišnici Stafford, kamor je bil poslan v boleznici, ki je trajala več mesecev. Pokopali smo ga v Wolverhamptonu 9. junija. Zapušča ženo in dve hčeri, tam poročeni. Za njim žalujejo tudi trije vnuki.

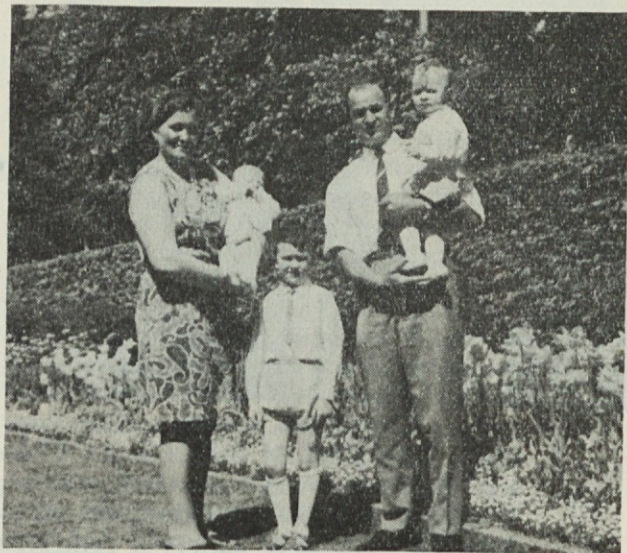
† **Karel Kolenc** je preminil istega dne v Stoke on Trent. Star je bil 42 let. Pokopan je bil 8. junija. Zapušča ženo in dve hčerki.

† **Alojzij Stembergar** je mrl v bolnišnici Northampton in je bil tudi tam pokopan 21. junija, dasi je tu živel v Bletchleyu. V domovini zapušča brata. Star je bil 60 let in samski.

† **Nikola Rosić** je bil Hrvat iz bližine Karlovca. Star tudi 60 let in samski. Pokopali smo ga 23. junija v Hitchinu.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pokojnih izrekamo iskreno sožalje. R. L. P.

Bedford: Med najlepše prireditve v Bedfordu je zapisal kroničar spominsko proslavo, ki je bila ob 20-letnici masovnega pokola slovenskih protikomunistov na dan 5. junija. V cerkvi Sv. Jožefa je bila peta črna maša z

Korenova družina iz Malmö na švedskem po krstu malega Jožeka.

molitvami za rajne. Pri oltarju in ob katafalku je bila častna straža. Po maši je bila v mestnem gledališču spominska prireditev, pri kateri je zbor spremljal recitacije iz »Črne maše«. Najlepši točki sta bili dve simbolični vaji na pesmi »Doberdob« in »Nebo žari«. Govorniki so poudarjali pomen žrtev, ki jih je dal naš narod v vojni in revoluciji v domovini.

Počitnice smo porabili za pripravo na birmo, ki bo v začetku septembra, o čemer pa povejmo kaj več prihodnjič.

Kroničar je tudi zapisal v svoje anale 10-letnico »Našega doma«, ki smo jo praznovali 13. junija z zahvalno pesmijo po maši.

Poroka: V cerkvi Marije Zmagoslavne, Kensington, London, sta se poročila 10. julija Anica Okrešlal in Aleksander Park. Bilo srečno! — **Krst:** Prav tako v Londonu le v cerkvi Lurske Gospe Acton, je bila krščena 1. avgusta Jani Dežman. Čestitamo!

Preselitve: V Avstrijo so se preselili Novakovi iz Rochdale in Husičevi iz Newmarketa. — **Blagoslovi domov:** Še v maju sta bila blagoslovljena domova pri Kravosovih v Rothwell blizu Leedsa in Zvenekov v Bingleyu pri Bradfordu.

◇ Ko se je gost, ki je bil povabljen na večerjo, zelo pozno spomnil, da bi bilo treba iti, je rekel ob slovesu:

»Upam, da vas nisem predolgo zadrževal?«

»Oh, ne, ne! Ob tem času tako po navadi vstajamo,« hitra zaspana gostiteljca.

Rojaki po svetu

V juniju so argentinski Slovenci organizirali vrsto spominskih proslav na veliko tragedijo, ki se je zgodila pred 20-letji, ko so doma pobili na raznih krajih okoli 12 tisoč vrnjenih domobrancev in drugih protikomunistov. Ob tej priliki so organizirali sprejem argentinskih in drugih časnikarjev, da jih seznanijo s tem velikim zločinom. Priredili so razstavo vseh knjig in časopisov, ki so jih Slovenci v Argentini izdali v 20 letih. Pobitim žrtvam so postavili v Buenos Airesu spomenik iz kamna in bron. Pod reliefno ploščo je napis v slovenščini in kasteljanščini (španščini): SLOVENSKIM BORCEM ZA PRAVO CENO ČLOVEKA BLAGOR DOMA SVOBODO NARODA KRŠČANSKO OMIKO OVENČANIM V SMRTI S POROŠTVOM ZMAGE SPOMIN HVALEŽNOST SLAVA · POGREZNILI SO V JAMO MOJE ŽIVLJENJE METALI KAMENJE NAME TEDAJ GOSPOD SEM KLICAL TVOJE IME REKEL SI MI NE BOJ SE · SLOVENCIM V ZDOMSTVU 1965. V buenosaireski katedrali je bila ob prisotnosti velike množice slovesna koncelebrirana sv. maša tamkajšnjega škofa in desetih slovenskih duhovnikov. Poleg velike osrednje proslave so bile proslave tudi po drugih krajih, kot n. pr. v Mendozi.

V Severni Ameriki, v Združenih državah, je bila največja proslava v počastitev pobitih žrtev v Clevelandu. Udeležile so se je vse slovenske vidnejše osebnosti. »Ljubezen gradi, sovraštvo razdira«, je bila glavna misel te prireditve. S petjem, prizori, slikami, razstavo in razsvetljavo je prireditev na slovenski pristavi naredila mogočen vtis. Na žalni seji je govoril predsednik Narodnega odbora, bivši minister dr. Miha Krek o pomenu slovenskih žrtev za svobodo. Od drugih prireditev omenjamo tudi podobno proslavo v Chicagu, drugem mestu, kjer je veliko Slovencev v Združenih državah.

Tudi rojaki v Kanadi so se spomnili pred 20 leti pomorjenih rojakov v domovini s Spominskim dnem v Torontu, kjer je največ Slovencev v Kanadi. Slavnostni govor je imel pisatelj Karel Mauser, ki je poudaril, da so se padli uprli zaradi resnice in zaradi duhovnosti. Zaradi tega je pri proslavi njihovega spomina važno, da skrbimo za ohranitev duhovnosti padlih žrtev.

fo in ono

Ob dvajsetletnici

(V Parizu je bila 29. 6. 1965 lepa proslava, na kateri je povedal č. g. Čretnik naslednje misli.)

Sveta maša je danes za vse žrtve slovenskega naroda med zadnjo svetovno vojno.

Bilo jih je dosti.

Koliko je bilo nedolžnih žrtev!

Pomislimo na tisoče preseljenih, na taborišča v Nemčiji in na taborišča v Italiji.

In pomislimo na vse žrtve, ki so padle doma bodisi na partizanski bodisi na domobranski strani, ko je poleg okupatorjevega jarma komunistična partija pod krinko narodno-osvobodilnega boja začela svojo krvavo revolucijo; Grčarice, Turjak ...

In letos praznujemo dvajsetletnico, ko so v maju 1945 Angleži s Koroškega predali komunistom 12 tisoč domobrancev, kateri so bili doma, ko je bilo vojne že konec, brez vsakega procesa pobiti in dostikrat še na pol živi vrženi v jame v kočevskih gozdovih. Še danes o tem doma ne smejo govoriti, še danes svojci ne smejo na njihove grobove.

Molili bomo za ene in druge, molili tudi za vse tiste, ki so teh žrtev krivi.

Mnogi danes govorijo — nekateri spadajo med „koristna“ budala, drugim se je začela obujati vest, tretji se bojijo za svoje stolčke — da je treba pozabiti vso preteklost in začeti življenje in sodelovanje brez ozira na to, kar se je zgodilo v preteklosti, o kateri bi se smelo govoriti samo z enega vidika. Bog bo sodil vsakega za njegova dejanja, toda dolžnost pravega kristjana je, da moli za vse, za vse mrtve in za vse žive, prijatelje in „sovražnike“, dolžnost pravega kristjana je pa tudi, da zahteva pravico zlasti za tiste, ki so bili po nedolžnem pobiti, pa jih še danes blatijo, pa jim še danes ne dajo krščanskega pokopa.

Doma tega ne smejo povedati. Mi pa, ki živimo v svobodi, smemo in moremo ter moramo zahtevati osnovne človeške pravice za vse. Mrtve bo obudil samo Bog in prosimo, ko bo prišla tudi naša ura, da bi bili tudi mi prišteti med tiste, ki bodo obujeni k življenju. Mrtve bo obudil samo Bog, človeška družba pa mora dati vsaj to zadoščenje nedolžnim žrtvam, da prizna, da so bile žrtve in nedolžne in da svojci teh žrtev ne bodo več gospodarsko in socialno zapostavljeni, ker so njihovi, ki so bili pobiti, drugače mislili kot tisti, ki so jih pobili.

Kdor bi drugače govoril, bi bil nevreden krščanskega imena. Nevreden krščanskega imena, če ne bi z molitvijo in žrtvovanjem delal na to, da bi čimprej prišel trenutek, ko bodo vsi živi, katere so tra-

gični dogodki na naši zemlji med zadnjo svetovno vojno vrgli na nasprotno bregove, vsi živi z ene in druge strani, združeni v božji ljubezni, svobodno, brez kakih nakan maščevanja, mogli dati zasluženost čast vsem, ki so dali svoje življenje za lepšo bodočnost našega naroda.

Kar trenutno moremo in moramo storiti, je to, da molimo za večni pokoj tistih, ki so bili žrtve teh dogodkov, in da prosimo Boga, da bi se vsi živi učili iz teh dogodkov, da je Bog gospodar življenja, človek, vsak človek, pa mora prositi božjega usmiljenja.

Resnica je prišla na dan

Mnogim Slovincem v tujini je malo znano, kaj se je v naši domovini dogajalo med vojno in po vojni. Marsičesa človek res ne razume, dokler sam ne doživi. Zato ni čudno, da so o vojnih in povojnih razmerah pri nas še bolj pogrešeno poučeni tujci. Postali so žrtve komunistične propagande, katere osnovni zakon je laž.

Prepričljiv primer za to nam nudi svobodoljubna Nizozemska. Pred meseci je bil povabljen na Nizozemsko Partizanski invalidski pevski zbor iz Ljubljane. Ko bi to bilo vse, bi človek molčal, čeprav bi ponosnim Nizozemcem ne mogel ravno čestitati zaradi okusa v izbiri povabljenecv. Ker pa je vest o tem v slovenskem komunističnem tisku napovedala tudi sodelovanje tega zbora pri proslavah 20-letnice nizozemske svobode, je stvar postala izzivalna in za ogromno večino slovenskega naroda tako žaljiva, da ni bilo mogoče več molčati.

Na Nizozemsko so od raznih strani prihajala pisma, ki so pojasnjevala, kakšne zločine so komunistični partizani zagrešili nad slovenskim narodom. O tem je pisalo tudi v nizozemskem dnevnem časopisu. V javnost je tako vsaj v skromni obliki prodrla resnica in je zgledalo, da je bila s tem naloga svobodnih Slovincov v tej zadevi opravljena.

Toda neki časopis v Maastrichtu je zaradi popolnega nepoznavanja predmeta še po omenjeni akciji in po nastopu časopisov v svojem članku o partizanih pisal take neresnične reči, da svobodni Slovenci niso mogli molčati in so posegli po zelo učinkovitem sredstvu.

S posebnim „odprtim pismom“ so se obrnili naravnost na nizozemski narod in na kratko pojasnili, da se komunistični partizani pri nas niso borili za svobodo marveč za oblast, kar so doma sami že desetokrat poudarili. V boju za to oblast so načrtno morili vse, kar jih je utegnilo ovirati pri njihovih nakanah. Tako so postali najstrahotnejši krvniki poštenega, vernega in narodno zavednega slovenskega ljudstva. Tako so pomorili več nedolžnih ljudi kot vsi okupatorji skupaj. Holandci zato res ne

Juraj Čuček in Terezija Medved na poročni dan v Neussu v Nemčiji aprila letos. Mladi par je medtem našel ugodno stanovanje in z zaupanjem gleda v bodočnost. »Najraje bi ostali kar v Nemčiji, čeprav nas vabi rojstni kraj,« pravi mlada žena.

morejo biti ponosni, da so te ljudi povabili k sodelovanju pri proslavah 20-letnice njihove svobode.

To pismo na lepem papirju, opremljeno s slikami treh umorjenih Mravljjetovih bratov, je bilo poslano po vsej Holandiji. Prejeli so ga vsi od kraljice Julijane in kneza Bernharda do župana malega naselja v Slenakenu. Vtis je, da je učinkovalo kot strela z jasnega. Vsi so ga brali z velikim zanimanjem in priznali, da jim je odkrilo nekaj čisto novega, saj prej še niso slišali o takih strahotah v Sloveniji. Nizozemski člani odpora so z mešanimi občutki brali tisti del pisma, ki razodeva, kako so skušali komunisti napraviti med vojno dogovor z nemškimi okupatorjem, da bi s skupnimi močmi vrgli zapadne zaveznike v morje, če bi se hoteli izkrcati na jadranski obali.

Med drugimi časopisi je vsebino tega „odprtega pisma“ z velikim nalovom in podnaslovi objavil „Limburgs Dagblad“: „Odrpto pismo holandskemu narodu“, „Rjavo suženjstvo zamenjalo barvo“, „Zavajanje javnega mnenja“, „Nobene svobode“...

Se razume, da na to pismo ni bilo odgovora...

Smemo biti veseli, da si je resnica o razmerah pri nas utrla pot med nizozemsko ljudstvo vsaj ob 20-letnici največjih komunističnih zločinov, ko so pod zverinsko roko padali tisočeri poštenci Slovenci in je v strahu in obupu zajokala Slovenija. — P. N. Nizozemska.

»Zelo sem bila vesela, da ste se spomnili name s časopisom „Naša luč“. Veselilo me bo doma pokazati, kako lep list dobivajo naši rojaki v tujini.« — R., Nemčija.

Rojaki pišejo

Dragi gospod urednik! — Opažamo, kako Izseljenska matica iz Ljubljane skuša razširiti svoj vpliv med rojake v tujini. V rednih razmerah bi to bilo nekaj čisto naravnega in izseljenci bi z odprtim srcem hiteli sprejeti ponujeno roko. Toda mi živimo v posebnih okoliščinah. V domovini vlada brezbožni komunizem, ki si s silo lasti oblast. Maloštevilni komunisti vladajo, ostali pa morajo poslušati. Dvajset let po »osvoboditvi« še ni govora o svobodi tiska, šol in organizacij. Tako je tudi Slovenska izseljenska matica le poslušno orodje komunističnega režima. Njeno poslanstvo je služiti komunistični stvari med izseljenci. Svobodna dejavnost slovenskih katoličanov v izseljstvu je namreč komunistom trn v peti. Vznemirja in draži jih slovenski svobodni tisk. Naloga organov Izseljenske Maticе ni odkrito nastopati proti veri, svobodnemu tisku, krščanskim organizacijam in njihovim predstavnikom. To bi bilo neuspešno. Nastopajo previdno. So prijazni. Govorijo o domoljubju. Vzbujajo pozornost in simpatije s krasnimi slikami iz Slovenije.

Med rojake v tujini pošiljajo pevske zборе, a istočasno iščejo ljudi, ki naj bi igrali vlogo »koristnih budal« in večinoma nevede in nehote služili komunističnim ciljem. In ko so s pomočjo takih ljudi razbili enotnost katoličanov, so že veliko dosegli. Že od vsega početka so na tem rušilnem delu. Njihova taktika je v izseljenski organizaciji s svojimi ljudmi zavzeti ključne položaje ali pa jo razbiti. Bodimo zato čuječi! Imejmo oči odprte! — Izseljenci bomo Matico sprejeli z odprtimi rokami, kakor hitro ne bo več komunistična, mar-

več zares izseljenska. — Pozdrav! — Slovenski izseljenec.

»Nepopisno sem bila srečna, ko sem sprejela list „Naša luč“, ker sem spet lahko čitala naš lepi slovenski jezik. V pismu prilagam moj točni naslov. Imam zaročenca, zaradi katerega sem tudi v Nemčijo prišla. „Naša luč“ bova oba vsak mesec težko pričakovala, saj bo nama marsikaj povedala o domovini. Denar pošljem po poštni nakaznici.« — Z. G., Nemčija.

Mali oglasi

Ta kotiček je na razpolago čitateljem „Naše luči“ za objavo ženitovanjskih in drugih oglasov. Za oglas v eni številki se računa od vsake besede 1 šiling (2 bfr, 0.20 NF, 0.15 DM ali protivravnost). Uredništvo za objavo oglasov ne prevzema nobene odgovornosti glede vsebine oglasov in glede oglaševalcev, ker jih ne pozna.

Če je v oglaševanju rečeno, da „naslov posreduje uredništvo“, pošlje uredništvo naslov le tistim dopisnikom, ki priložijo pismu kaj za odgovor (ali mednarodni kupon za odgovor ali znamko ali denar). Na pisma, ki želijo naslove, pa nimajo te priloge, uredništvo ne odgovarja, prav tako tudi ne na pisma z nezadostno znamko.

Uradni tolmač v Franciji Jankovič Janko, 17 rue de Belgrade, Tuquegnieux (Maurthe et Moselle), prevaja listine, ureja pokojniške zadeve in piše prošnje. Pišite mu!

Slovenski fant, star 25 let, doma z Gorenjskega, sedaj v Kanadi, bi se rad spoznal z mladim in poštenim slovenskim dekletom od 20 do 25 let, bivajočim v Avstriji ali Nemčiji, da bi se z njo poročil. Slika zaželeno v pr-

vem pismu. — Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod št. (39)

Prodajni hišo blizu Kranja na Gorenjskem. Cena 17.000 DM. Kdor bi se zanimal in jo želel kupiti — naj piše po naslov uredništvu »Naše luči«, pod št. (40)

Slovenka 48 let, bivajoča v Nemčiji, srednje postave, poštena, odkritosrčnega značaja, čedne zunanosti, dobra gospodinja, v življenju razočarana, želi spoznati se bi primerne moškega od 50 do 60 let, ki bi ji bil vdan življenjski prijatelj. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod št. (41)

Uradni tolmač v Nemčiji Martin Sapotnik (413) Mores-Meerbeck, Luisen Str. 23, prevaja listine, razne dokumente, slovenske in hrvatske, ter razne prošnje. Hitro in točno rešuje. Pišite mu!

Strokovni inštitut za kozmetiko »MELINA«, Melanie Kessler, Münster I. W. — Von-Einem-Strasse 9. (Avtobus 6 in 7 do Dreizehner Str.) se priporoča. Obisk po možnosti najavite prej.

Iščem naslednje manjka-joče mi številke listov: Ave Maria (iz Amerike), letnik 1953, št. 1—7; letnik 1964 št. 6. — Glasnik Marije Pomagaj (ki je izhajal na Nizozemskem), letnik 1950, št. 1, 5, 7, 12; letnik 1951, št. 10; letnik 1952, št. 3—9; letnik 1953, št. 1—3, 6—12. — Iščem tudi: P. Kazimir Zakrajšek, Ko smo šli skozi morje bridkosti, USA 1942. — Kdor bi jih lahko odstopil, naj javi upravi „Naše luči“!

SPOROČILO UPRAVE:

M. Brodnik, Corrimal, Avstralija. Prejeli. Hvala!

in še za smeh

Dober izgovor. — »Ali je bolnik že izven nevarnosti?« Zdravnik: »Ne še. Moram še enkrat priti.«

Majhne oči. — »Ti, Eli se je zaročila.« — »Tako? Ampak njen ženin mi ni prav nič všeč. Ima tako majhne oči.« — »Počakaj, ko bo par tednov poročen, bo debelo gledal...«

Dobra razlaga. — Sinko vprašuje: »Mama, kaj pa je to ‚revolucija‘?« Mati odvrne: »Če hoče tudi oče kaj povedati.«

Pijanec se je komaj zavlekel iz gostilne do prvega električnega droga. Prijel se je in bruhal iz sebe vse, kar je imel v želodcu. Medtem je prišel zraven pes. Pijanec si je počasi opomogel in gledal v tla: »Da, da. Vse sem vrgel iz sebe. Kje sem psa pojedel, pa res ne vem.«

Ta ne bo boljši! — Služkinja: »Gospod, zdravnik je tu.« Profesor: »Recite mu, da ga ne morem sprejeti. Sem bolan.«

Ciganska. — Cigan je sedel v krčmi in pil. Pa pridejo v gostilno nekateri boljši gostje in krčmar bi rad, da bi se cigan umaknil na zanj primernejši prostor. Reče ciganu: »Cigan, umakni se k peči! Tu bo sedela gospoda.« Toda cigan odvrne: »Kar naj prisede, saj ni gobava.«

Butalska. — Butalski Martine je bil po svoje brihten. Nekoč je bil na kosilu in ko je dobil krožnik, ki ni bil dobro izbrisan, je potegnil iz žepa robec ter začel brisati krožnik. »Z robcem pa vendar ne smeš brisati krožnika.« mu reče prijatelj. »Zakaj ne, saj je že umazan (namreč robec),« se odreže Martine.

Preveč je znal. — Trgovec: »Mar menite, da dovolj razumete delo v moji pisarni?« — Računovodja: »Hm, dovolj? Moj prejšnji gospodar me je odslovil, ker sem razumel preveč.«

Razumljivo, da je prišel tako daleč. Mlada vlomivca privedejo v zapor. Nekdo mu reče: »Kaj bo rekel tvoj ubogi oče, ko bo

zvedel, kje si?« — »Vprašajte ga, saj mora imeti celico nekje tu blizu,« odvrne fant.

Pri vojakih. — Narednik vpraša vojaka: »Vojaška suknja sama še ne naredi vojaka. Česa je še treba?« — »Treba je še hlač,« gospod narednik.

V mesnici. — »Imate svinjsko glavo?« vpraša gospodinja mesarja. — »Nimam!« odgovori mesar mirno. — »A svinjske noge?« — »Nimam!« — »A svinjski rep?« — »Nimam! A zvečer ga bom dobil.« — »No, potem se oglasim jutri zjutraj, da bom videla, kakšni boste z repom.«

Ne gre mu v glavo. — Komunistični agitator je skušal spraviti kmetu komunistične nauke v glavo in je pripovedoval: »Nekdo ima na primer konja in ga da vsej občini na uporabo.« — »Razumem,« odgovori kmet. »Vzemimo, da imaš ti kravo. Ali jo boš dal občini?« — »Seveda.« — »Morda imaš tele. Ali ga boš izročil občini?« — »Tudi.« — »Ali kozo?« — »Prav tako.« — »In svinjo?« — »Te pa ne.« — »Zakaj ne?« — »Nimam ne krave, ne konja, ne teleta in ne koze, a imam svinjo. Le kako pridem do tega, da bi dal svojo svinjo drugim?«

Olika in štrukelj. — Teta rada vzgaja svojega dva mala nečaka. »Tako fantiča,« pravi in jima pokaže dva štruklja, ki pa nista bila enako velika. »Bom videla, kdo od vaju je bolj olikan.« — »O, teta, Tonček je bolj olikan,« pravi Jožek in vzame večji štrukelj.

Med kolegi. — Gast v nekem italijanskem hotelu na obali ogleduje predloženi račun in se nehote zdrzne. Premaga se in pravi postrežniku: »Pet tisoč lir za eno kosilo! Upam, da boste svojemu kolegu napravili nekaj popusta!« — »Ali ste tudi vi postrežnik?« — »O ne, jaz sem tat!«

Oh, ti otroci! — »Mama, ali je res, da se človek po smrti spremeni v prah?« — »Seveda, dragi, zakaj pa sprašuješ?« — »Veš, mama, pod mojo posteljo je mrtvec...«

Na obisku. — »Kako lepa deklica,« vzklikne gost proti očetju in materi, »ali zna že govoriti?« — »Pa še kako,« odgovori oče, »sedaj jo učimo molčati.«

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Začel izhajati l. 1951

7. številka — letnik 14
September 1965

Izide desetkrat v letu (vsak
mesec razen julija in avgu-
sta).

Dopise za številko, ki izide
konec meseca, mora uredni-
štvo prejeti vsaj do 8. v me-
secu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja
dr. Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohor-
ja. Vsi v Celovcu.

Naročnina za list je za vse
leto 40 šilingov ali proti-
vrednost: 80 bfr, 8 NF, 5,50 h.

gld, 6,2 DM, 1000 lir, 12 angl.
šil., 10 norv. kron, 8 šved-
skih kron, 10 danskih kron,
20 avstralskih šil., 2 dolarja.
List lahko naročiš pri bliž-
njem poverjeniku ali pa na-
ravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
naslov: „Naša luč“, Viktrin-
ger Ring 26, Celovec-Klagen-
furt, Austria.

Printed in Austria